

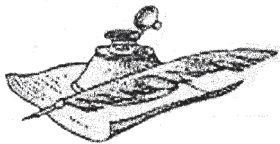

ВЕСТНИК на Реформацията

Година LXXXVII

Брой 3/2012

Слово на издателите

Веднъж големият немски учен Алберт Айнщайн пътувал с влака. По едно време минал кондукторът за проверка на билетите. Айнщайн бръкнал в джоба си да извади билета си, но не го намерил. Започнал да търси из джобовете си, но го нямало. Търсил около седалката, но не можел да намери билета си. "Господин Айнщайн, не се притеснявайте. Знаем Ви, че сте честен човек и че сте си купили билет" – казал кондукторът и продължил по-нататък. Преди да напусне вагона, кондукторът се обърнал назад и видял Айнщайн коленичил до седалката, продължаващ да търси билета под нея. "Господин Айнщайн, не се притеснявайте, знаем кой сте" – му извикал кондукторът. "И аз зная кой съм – отвърнал Айнщайн, – но там е бедата, че не зная закъде пътувам."

И ние любезни, читателю, сме на път през този земен живот, но закъде пътуваме? Върху това трябва безусловно да се замислим! Всеки път има направление и всеки път има цел и извежда някъде – също и нашият път през живота. Въпросът е дали знаем целта на нашето житейско пътуване и дали следваме правилния курс, за да я достигнем. Хората в наши дни имат конкретни цели, когато се касае за отпускарско пътуване, желана професия и др. но по отношение на вечната и най-значимата цел на техния живот мнозина имат само мъгляви представи или на такива въпроси отвърщат с баналния отговор: "Когато умра, ще бъда мъртъв." Този земен живот трае само кратко време, но вечността е безкрайна. Библията ни посочва две възможности – вечен живот при Бога или вечна погибел. Който иска да достигне вечния живот, трябва да се насочи по курса, който води в небето. Исус Христос казва: "Аз съм пътят, и истината, и животът" (Йоан 14:6). Следователно ние трябва не сами да търсим и сами да определяме курса, но трябва да вземем Исус като кормчия на нашия житейски кораб. Той знае пътя към славното бъдеще. Той ни го е приготвил и Той ще ни заведе сигурно в небето, ако Го изберем за кормчия.

Нека да помислим малко върху това в какво направление се движи житейският кораб на много от нашите съвременници, какъв курс следват те.

Някои следват **курса на успеха**. Биха желали той да ги доведе до нещо, искат да се издигнат или да станат известни. Дали това е действително пътят към щастieto и осмислянето на живота? Дали известността и славата са нещо трайно и валидни ли са земната слава и успех и пред Бог във вечността? Земната слава отминава и остава болката на известните, когато някой друг стане по-прочут от тях. Голямо е разочарованието, когато старостта или други обстоятелства сложат край на известността. Пред Бог човешката слава и успех не са валидни, но едно сърце, което е обновено от Святия Дух.

Друга класа хора се насочва в посока към **богатство и състояние**. Но земното богатство не прави нито щастлив, нито може да го вземе човек със себе си, когато напусне тази земя.

Други се насочват в посока към удоволствията. Желаят да се наслаждават, пийки с пълни шепи, и да вземат всичко, което им се предлага. При това се впитват все повече в греха и вършат това, което е противно

на Божията воля. Похотта на плътта, пожеланието на очите, високомерие, страсти и подобни грехове вървят ръка за ръка с копнежа по удоволствия. Но по този път човек не става щастлив. Това е ясно, защото което е противно на Божията воля, разрушава човека и житейското му щастие. Колкото повече човек се впуска в удоволствията, толкова по-празно и неудовлетворено става сърцето му, защото човешкото сърце остава неспокойно, докато не намери мир в Бога. По пътя на удоволствията човек не стига до Бог, но до осъждението.

Също и **образоваността, ерудицията** е курс, по който мнозина отправят своя житейски кораб. Човек учи, чете много книги и се стреми да постигне мъдрост и образованост. Главата може да е пълна със знания, но душата да е пуста. Човешката мъдрост е глупост пред Бога, а божествената мъдрост започва със страхопочитание пред Бога. Не е ли станало от отдавна ясно колко нещастия вече са нанесли мъдрите на този свят и какво ползват възвишените мисли, когато не могат да се претворят в живота? Апостол Павел беше един много образован мъж, но когато намери Исус и в Него вечен живот, тогава той заяви: "Това, което беше за мене придобивка, като загуба го счетох за Христа. А още всичко считам като загуба заради това превъзходно нещо - познаването на моя Господ Христос Исус, за Когото изгубих всичко и считам всичко за измет, само Христа да придобия." (Фил. 3:7) В Христос лежи всичко и Той "стана за нас мъдрост от Бога, и правда, и освещение, и изкупление" (Кол. 1:9).

Други се лутат из лабиринтите на живота без определена цел, тласкани от вълните, те се носят през житейския океан без определена посока, без карта и компас. Просто отбиват пожизнена повинност.

В Своего Слово – Библията Бог, Творецът, ни посочва един път, който води към вечния живот, и по него са поели онези, "които с постоянство в добри дела търсят слава, почест и безсмъртие" (Римл. 2:7). Това е действителност, реалност. Не мислете, че такъв живот е безрадостен. Напротив. Който приеме Исус като свой Спасител и кормчия в своя житейски кораб, е намерил и поел правилния курс. Той получава мир, радост и сигурност, каквито светът не може да даде. Където греховете са простени, идва мир в сърцето. Исус дарява истинска и трайна радост. И който Му предаде живота си и напълно Му предостави ръководството, намира при Него една сигурност, която не би желал вече да замени за нищо на света. При Исус човек може само да спечели. Тогава Библията – Божието непреходно слово, става компас, бъдещето става ясно, защото човек се доверява на Този, Който държи бъдещето в Своите могъщи ръце и е по-велик и мощен от всичко, което може да ни срещне тук на тази земя. И след това славния изглед, да достигнат вечния живот при Бог в слава! Който притежава тази жива надежда, е запазен за време и вечност. Той няма причина повече да се страхува, но може да пее с поета: "Сигурен в Иисусовите ръце, сигурен на Неговите гърди, почиващ в Неговата любов, там намирам копнеж за небето!" Който носи тази надежда в сърцето, знае закъде пътува и че има един сигурен кормчия.

Има ли вашият живот правилен курс? Знаете ли закъде пътувате? Не бихте ли предали на Исус кормилото на вашия живот? – Няма никога да съжалявате!

ВЕСТИТЕЛ на Реформацията

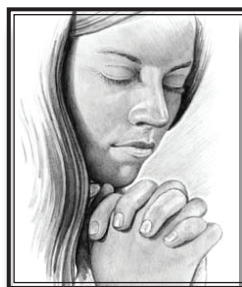
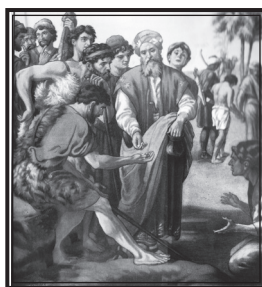
3/2012

2 Слово на издателите

4 Христос във вас надеждата
на славата

6 Божието провидение в
нашия живот

11 За молитвата „Отче наш“

16 Законът на влагането

17 Голямата Библия

19 Жан Анри Дюнан

23 *Брак и семейство*
Ти имаш грешки, които
аз не мога да понасям

25 Из дневника на една
Библия

26 Здраве

27 Предвестници

28 Калейдоскоп

30 Три екипажа - три типа
през призмата на
трагедията на „Титаник“

ВЕСТИТЕЛ на Реформацията

орган на църквата
АДВЕНТИСТИ ОТ СЕДМИЯ ДЕН РЕФОРМАТОРСКО ДВИЖЕНИЕ

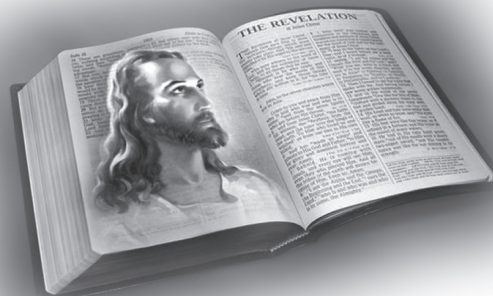
ул. Св. св. Кирил и Методий №74 1202 гр. София
За кореспонденция: 1000 гр София Пощ. кутия 1202
e-mail: sdarm@abv.bg www.sdarm-bg.org

Излиза 4 пъти годишно

Редактор: Й. Кънев
В списанието се публикуват статии с библейско-религиозно,
нравствено-поучително и здравно съдържание и религиозна
информация.

ISBN 1312 - 1219

Христос във вас надеждата на славата

Христос във вас, тайната на победата и ползотворността

Сравнявал ли си вече, любезни читателю, твоя живот с Божието Слово и съпоставял ли си неговите изисквания и обещания с твоето поведение? Трябва безусловно да го сториш. При това много вероятно е да направиш ужасяващата констатация, че между това, което е писано, и това, което се открива в твоя живот, има голяма разлика, да, че между теорията на твоята християнска вяра и практиката на твоето поведение и живот има голяма пропаст. Тази пропаст при едни е по-голяма, при други по-малка. Но това никога не може да бъде едно задоволително състояние, защото на християнина е обещана победа чрез Исус (1Коринтяни 15:57). Но колко често нашият живот се определя от отстъпление и поражение; и мнозина вече така много са свикнали с това състояние, че го считат за съвсем нормално. Християните трябва да притежават радост и сила, но колко от нас живеят в печал, сломеност и вътрешна слабост! Това в действителност е безутешно състояние, което нито може да задоволи собственото ни сърце, нито да служи за прослава на Бога, което обаче отслабва и нашето свидетелстване пред света и го прави не достоверно. Хората не се убеждават от сентенции и красиви слова, но искат да видят Божиата победа и всемогъщество в нашия живот и дали Бог прави в живота ни това, което те не са в състояние да направят. Затова нашият живот трябва отново да стане едно потвърждение на Божието Слово.

Как може да стане това?

Най-напред е важно, че не трябва да се примиряваме с тази пропаст между Божието Слово и нашия живот и поведение, но искрено да поставим въпроса: **Как може да се постави мост между теорията и практиката, между познанието и моето поведение?** Тези въпроси сигурно някои са ги поставяли в една или друга форма и тогава са се опитвали да помогнат на този недостатък и да извършат някаква промяна. Но многократно тези добре обмислени усилия не са се увенчавали с успех. Защо? Защото са се употребявали погрешни средства. Но има само един път да се поправи този недостатък и да се постави мост над пропастта и той се казва: **Христос във вас надеждата на славата!**

Мнозина го считат за много просто. Те наистина виждат пропастта между техния живот и това, което Писанието заявява, но мислят, че това е съвсем нормално, докато още сме на тази земя. Те мислят, че благодатта ще покрие тази празнота и след това в славата ще бъдем това, което би трябвало да бъдем. Това становище обаче нито се съгласува с Писанието, нито прави християнството убедително пред света. Къде остава тогава пълното спасение, което Господ Исус Христос с горчиви страдания и смърт извоюва за нас? Благодатта на Бог не е средство, за да можем да останем в греха и при все това да отидем на небето, но Божиата благодат ни учи на благочестие (Тит 2:12).

Други наистина не са се примирили с естествените дадености, но се опитват със свои сили и старание да приведат живота си

в съгласие с Божието Слово. При това или се провалят, или стават привидно святи и праведни в своите очи. Те водят една човешка и плътска борба, която обаче не може да постигне нещо, нито да се понарава на Бог. **Човешките усилия не могат да извоюват духовни победи, защото в Божи образ можем да се преобразим само чрез Божиата сила.** Също така "нашата борба не е срещу плът и кръв, но срещу началствата и властите, срещу силите на поднебесната" (Ефес. 6:12). Ние в никакъв случай не можем да водим тази борба със собствена сила. С нас ще стане така, както при апостол Павел в началото, който трябваше да изповяда: "Защото не върша доброто, което желая, но злото, което не желая, него върша ... Окаян аз човек! Кой ще ме избави от тялото на тази смърт?" (Римл. 7:20,24) След това той можа да намери отговора в Исус Христос – първата крачка, за да преодолеем пропастта и да преживеем Исусовата победа, е:

Ние трябва в самите себе си да се слоим

Колко усилия прави Бог, докато ни доведе до тази точка, където с увереност можем да признаем: Аз не мога нищо, аз съм нищо и нямам нищо! Едно такова изповядване е съвсем противно на нашето естество. Ние все искаме да можем нещо, да значим нещо, да сме нещо. Но едва когато нашите усилия и сила привършат, може да започне Бог. Следователно не трябва нито да униваме, нито да се отчайваме, когато съзнаем нашето състояние, нашата беда и окаяност, трябва да отидем при Бог, Който чрез Исус Христос е

извършил всичко за нас. **Христос във вас** – това е тайната на победата и силата. Но Христос живее и обитава не в стари естества, но който иска да живее с Него, той трябва да е умрял с Него. Римляни 6:3-14 показва това ясно.

Втората стъпка към победа е готовността да умрат грехове, които човек още обича и поддържа, от които не може да се освободи. Следователно ти трябва да бъдеш готов да умреш за греха, за себе си и за света. Тази готовност трябва в библиейското кръщение да се превърне в един акт на вярата. След това обаче не трябва ден след ден, час след час, миг след миг във вярата да стоим върху този извършен факт. Грехът може и след това да ни безпокои, но безпокоенето не е още грях. Ти обаче трябва чрез вярата въз основа на твоето кръщение да знаеш и здраво да се придържаш към това. Аз съм умрял за греха! Старият човек, който служеше на греха и обичаше греха, е умрял с Христос. Той е мъртъв. Грехът няма повече власт над теб. Ти си ново създание. Съвсем конкретно това ще рече: когато Сатана иска да те подведе към лъжа, към страстите на плътта или към някой друг грях, ти трябва чрез вяра и гледайки на Исус да кажеш: НЕ и да се подкрепиш с факта, че тъй като ти си умрял за греха, той няма повече власт над теб. Тогава обаче трябва да разчиташ на силата на Христовото възкресение, която те прави способен да победиш греха. Тогава ти можеш не само да победиш лъжата, но можеш да говориш истината. И така е с всеки грях. **Не ти трябва да извършиш това, но Христос в теб!** Каква победа е това! Какъв славен живот! Ти не само можеш да победиш, но можеш да известяваш Исусовата победа чрез своя живот и така биваш запазен от последствията на греха. Каква възможност!

Павел облече това в прекрасни думи: “Сега не аз живея, но Христос живее в мен” (Галат. 2:20). Следователно победата над греха е не по-дълга от едно собствено изтощаващо силите усилие, от

една борба със собствена сила и с човешки средства, но това е борбата на вярата, при която ти чрез вяра поставяш победата на Исус над греха и над стария човек и можеш да узнаеш Исусовото действие за теб, в теб и чрез теб.

Христос във вас, това беше тайната, която Павел беше известил. Почти 2000 години са изминали вече, откакто той можеше да извести тази тайна, но до днес само малцина я схващат и възприемат. Как да направим Христос обиталище в нас? Веднъж чрез вярата, както свидетелства апостол Павел в Ефесяни 3:17: “Чрез вяра да се всели Христос във вашите сърца.” Но тази вяра трябва да стане реалност, като направи Исус чрез Святия Дух обиталище в нас.

В Йоан 14, където Исус обещава на учениците Си Утешителя, казва в 23 стих: „Ако Ме люби някой, ще пази учението Ми; и Отец Ми ще го възлюби и Ние ще дойдем при него и ще направим обиталище у него.” Тук лежи силата, която може да победи. Не нашите слаби човешки усилия, с които нищо не можем да постигнем, но всесилено на обитаващия в нас Христос ще запълни пропастта между Божието Слово и нашия живот. Да, Той иска да ни преобразява от слава в слава, като от Духа Господен (2Кор. 3:18), на което ние трябва да съдействаме. Затова не оставай повече в низините на несполуката, на оплакването, безсилието и човешката слабост. Изкачи се на планината на победата! Възприеми тайната, която лежи в тези прекрасни думи: “Христос във вас надеждата на славата!” Към слава води този път и тя трябва отново да се открие в целия ни живот. Откритата Исусова победа в нашия живот е най-доброто доказателство за съществуването на Бог и за достоверността на Божието Слово и неговата преобразяваща сила. Но това важи не само по отношение на борбата с греха, но и по отношение на плодотворността в служенето за Господа. И в тази област ние ще постигнем малко или нищо с човешки методи и собствени усилия. Нещо повече, пшенич-

ното зърно трябва да умре, за да донесе плод.

Христос в нас, тайната на плодотворността и победата

За апостол Павел, който можеше да ни открие тази тайна, това не беше нито една мистична представа, нито една красива теория, която се е провалила в практиката. Не, тази тайна се беше превърнала в живота му в славна действителност, както ни свидетелства на различни места в своите послания.

Във Филипяни 4:13 той пише: “За всичко имам сила чрез Онзи, който ме подкрепява.” Чрез обитаващия в него Христос всичко му беше възможно. В същото послание 2:13 той свидетелства на вярващите: “Защото Бог е, Който, според благоволението Си, действа във вас и да желаете това и да го изработвате.” И тук отново Бог!

В 1Коринтяни 1:30 четем: “А от Него сте вие в Христос Исус, Който стана за нас мъдрост от Бога и правда, и освещение, и изкупление.” Всичко идва от Него.

И накрай той свидетелства в 1Коринтяни 15:10: “Но трудих се повече от всички тях – не аз обаче, но Божията благодат, **която беше с мен.**” Също и в служенето за Бога Господ беше за него всичко и във всичко.

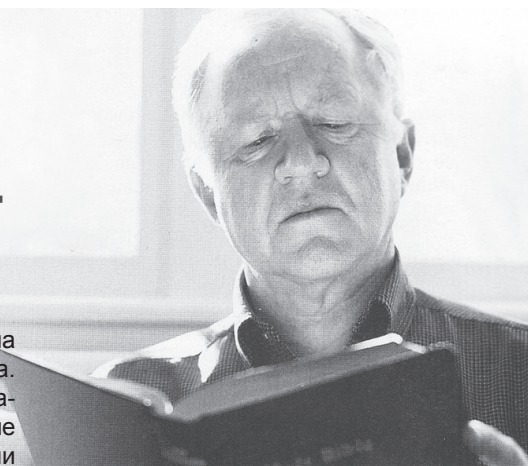
Разбираме ли сега защо този мъж можеше да свидетелства във Филипяни 3:8: “А още всичко считам като загуба заради това превъзходно нещо – познаването на моя Господ Исус Христос, за когото изгубих всичко и считам всичко за измет, само Христос да придобия.”

Христос във вас, това не беше за този човек само едно устно изповядване, но тази тайна действаше в неговата служба и променяше живота му. Христос във вас, това трябва и за нас да стане реалност, която в нашия живот изпълнява изискването и обещанието на Божието Слово.

Ела и ти приеми това славно предложение **Христос във вас, надеждата на славата** и още тук на земята ще преживееш небето!

Божиято провидение в нашия живот

Божията милост днес се простира към нас и Господ днес така е устроил нашия път, че нашите пътища се пресякоха и имаме възможност да разсъждаваме върху Божието Слово. Особено ми е приятно да бъда с вас, и двойно по-приятно, защото можем сега да разсъждаваме върху Божието Слово. Много бих желал нашите планове да съвпадат с Божиите планове.

Но нека да си спомним отдавна изминалите дни. В тези дни всеки от нас е завършил обучение в някакво учебно заведение. Правихме планове, всеки чертаеше своя път. И всеки от нас знаеше какъв ще бъде след двайсет години. Даже си определяхме срещи, за да видим кой какъв е станал. Ето, някой е мечтал да стане лекар и да прави сложни операции на сърцето или на главния мозък. Някой се е виждал като учен – ядрен или физик, друг като химик и пр. Та нали в този момент, когато мечтаехме, мислихме, че твърдо знаем какво ще бъдем. Ако в това време имаше някой, който да ни включеше видеозапис на нашето бъдеще време след двайсет или трийсет години и ни покажеше кой какво ще бъде!

Кой от нас се виждаше между църковните стени, кой се виждаше учител в съботното училище, медицински мисионер? Ако ни кажеха, че ще станем вярващи хора, че ще отиваме в Божия дом на поклонение, какво бихме казали тогава?

Интересно какво ли бих казал аз, ако някой дойде при мен, когато завършвах обучението си и ми кажеше, че ще бъда проповедник? Бих си помислил, че не е съвсем здрав. Известно време назад, съвсем неотдавна, майка ми казваше, че не може да си представи нейният син да бъде „поп“. А и кой можеше да си помисли? Понеже аз точно знаех какъв ще бъда. Родителите ми също знаеха какъв ще стана. Но те знаеха не това, което знаех аз. Разбирате за какво говоря? Аз знаех, че ще стана моряк и ще браздя океанските простори, ще посещавам екзотични страни. А родителите ми считаха, че ще стана миньор, ще добивам за страната въглища. Как се различаваха нашите представи за моето бъдеще!

Но още нещо, оказва се, че има Бог. Аз тогава още не знаех за това. Не знаех тогава, че само Бог знае какъв ще бъда. И Той е знаел за мене съвсем друго. Когато много години след това аз отворих Свещеното Писание, прочетох Божиата воля. И какво прочетох там? Прочетох у пророк Исаия, че Божието знание не е такова знание, както това, което е у мен. Бог казва: „Моите мисли не са като вашите мисли и Моите пътища не са като вашите пътища.“ А след това прелистих страницата и прочетох у пророк Еремия, че само Бог знае намеренията за нас – за добро, а не за зло. Бог знае по-добре моя път.

Когато казах на родителите си, че ще стана моряк, родителите ми не спориha с мен. Те твърдо знаеха, че ще стана миньор.

А Бог не спори с родителите ми. Той не спори и с мене. И аз станах миньор, след това моряк. След това Бог ме преведе по други пътища със сурови поврати. И ето, сега съм в Божия дом. Кой беше прав? Този, който беше казал: „Аз зная по-добре Моите намерения за вас, които са за ваше добро.“

Днес е много интересно да се види и анализира кой какво е станал. Някой е знаел, че ще стане голям музикант. Днес той отдавна не е. Станал е миньор и, за съжаление, вече го няма. А бъдещият космонавт стана шофьор на такси. А този, който казваше, че не знае какво ще стане, прави сложни операции. Стана неврохирург.

Драги мои, ние с вас знаем за себе си твърде много. Но ние не знаем това, което Бог знае. Мисля, че днес всеки от нас може да разкаже историята на своето обръщане към Бога. Всички сме имали свой път, който сме набелязали и сме вървели по него и ето че стана нещо. Пътят се измени. Получи се рязък поврат. Някъде може би бяхме изхвърлени встрани от пътя. Някъде се наложи рязко да спрем. Произлезе нашето обръщане. Вие знаете какво е това. Това е промяна в сърцето, промяна в хората. Това е когато Бог ни дава ново сърце. И това обръщане стана веднъж в нас. И помним възрастта на своето обръщане, историята на своето спасение. И всеки може да опише този момент на своя живот. Понеже това е неза-

бравимо. И би се получил прекрасен труд.

Неотдавна се запознах с един човек, който имаше уникална опитност в обръщането. Не искам да кажа, че нашата опитност с вас в това отношение е по-малко уникална. Личната ни опитност всякога се явява най-значителната. Бих желал да ви разкажа тази опитност.

Човекът, за когото става дума, в неотдавнашното минало, бил криминален авторитет. По-рано бил крадец. Този млад човек няма още тридесет години. Бил към тридесетте. И попаднал под преследването на закона. Наложило му се да бяга от страната си. Но го намерили чрез Интерпол. И изведнъж с оказал в килия в предварителния следствен арест. И там общувал със съкилиниците си. В един от тях се оказала Библия. Той я взел в ръце и започнал да разлиства страниците на Писанието. Започнал да чете и ето че Святият Дух докоснал сърцето му. И в разговор със съкилиниците си казал, че чувства, че скоро ще излезе на свобода. Те били учудени от това как може да стане това, тъй като имал четири обвинения. И по всяко обвинение по осем години лишаване от свобода. А той настоявал, че така чувства. Не зная детайли, подробности как е станало, как са го съдили, но се оказал на свобода. Да, имало съд, но се оказал на свобода. Той приел Христос, приел кръщение, станал християнин и предал живота си в ръцете на Христос. Станало обръщане. Бог изпълнил обещанието Си, влязъл вътре и му дал – на него, престъпника на закона – ново сърце.

Той стоеше пред нас и ни разказваше. Говореше просто. Разказваше за своите преживявания. Разказваше, че всички го наблюдавали: роднините, баща му – ето синът му, криминален авторитет. А когато животът му се променил, писал на роднините си и се върнал в страната си. И видял как баща му, почтен човек, тичал сре-

щу автобуса, с който той пристигнал. Напомня ли ви за нещо това?

След това бащата събрал всички роднини и устроил банкет. И всички роднини седели на трапезата. И бащата казал, че не знае в какво вярва сина му, но би желал всички да са такива. И наистина всички станали такива.

Това е хубава история. Удивителна опитност. Но ако всеки от нас разкаже своята история на обръщането, тя няма да бъде по-лоша, уверявам ви. Просто искаше ми се да я споделя. Защото когато седях и го гледах, слушах тази история, мина през ума ми мисълта, че съм слушал много подобни истории. И тук - там, и зад граница. И ето, сега пред мене стоеше вчерашен престъпник, а днешен пастор, служител. Можете ли да си представите преживяването на тези, които го слушаха?

Искам да кажа, че знанията ни за самите нас и това, което Бог знае за нас – това са различни знания. В нашия живот нищо не става просто случайно. Не искам да кажа, че в моя живот на християнин и във вашия християнски живот не се случва нищо негативно. Ние сме много проблемни хора. У всеки от нас има много проблеми. Исус Христос каза, че няма да се избавим от проблеми. Той не обеща, че в живота ни всичко ще бъде прекрасно и няма да има никакви усложнения. Напротив, Той каза, че Него тук не Го приеха всички, и нас също няма да ни приемат. Исус каза: “Аз имах проблеми в живота на тази земя и вие също ще имате проблеми.” Той не обеща рай на земята. Но има един жизнено важен детайл в живота на християнина. Този детайл се състои в това, че тези проблеми ги решавам не аз, а ги решава Бог по особен начин. Само че аз не всякога Го разбирам, не всякога съм съгласен с Него. Макар да казвам, че разбирам, макар че, като пастор, уча другите. И мене също ме учат. И вие един друг се учите. Ние се учим да разбираме. Всичко в нашия живот е по Божията воля. Но защо тогава спорим с Бог? Ще се съгласите, че понякога спорим? Понякога в устата ни звучи: “Господи, аз зная по-добре какво ми е нужно днес. Позволи ми сам да реша.” Има ли такова нещо? Понякога Господ позволява. А след това отиваме в покаяние и просим от Него прощение за това, което сме направили, понеже не сме били прави. Или не е така? Вие знаете.

Преди няколко години, като служител, ме изпратиха да служа в друг град. Това беше неочаквано за мен и за семейството ми, и за църквата.

Неочаквано решение. Не на всички се понрави това. Но аз разбирам: това е Божията воля. Но в този момент мислех иначе: каква перспектива има тук? И, ето, че ми звъни една сестра и се възмущава: “Как така, защо изпращат Вас? Ние така го преживяваме, ще се борим за Вас.” А аз й казвам, че в нашия живот всичко е според Божията воля. Тя се съгласи. Но когато й казах, че е видно, че Божията воля е да извършвам служение на друго място, тя каза: “Не, това не е Божията воля.” Драги мои, разбрах, понякога ние спорим с Бога. Не се съгласяваме с пътя, който Той ни е приготвил. И се стараем да осъществим това, което сами сме си определили. Понякога става така. Преминаваме през много изпитания, преди да разберем, че най-добрият път за нас това е пътят, избран от Бог. Слава на Бога, че ни дава покаяние. Само Господ има намерения, които са за наше добро. Бог казва: “Само Аз зная мислите, които имам за вас, мисли за добро, а не за зло (Еремия 29:19).”

Искам да се обърна заедно с вас към една библейска история. Тази история е записана на страниците на книгата Битие. Ще започна да разказвам тази история от момента, когато в едно семейство възникнал конфликт между двама братя. Единият от тях бил по-любим на бащата, другият – на майката. Скарали се и единият бил преследван от другия. И бил принуден да бяга в друга страна.

Спомняте ли си как се казваше? Да, името му е Яков. Той избягал в чужда страна и там живял много години. Баща му с брат му Исав живеели на едно място, Яков живеел на друго място.

Но след много дни те се срещнали. Срещнали се двама братя. Срещнали се двама богати човека. Единият казал: “Имам всичко много.” Другият отговорил: “Да, и аз не страдам от недоимък.” Единият казал: “Вземи от мен.” И чул в отговор: “Защо, моето няма на кого да дам.”

Спомняте ли си за тази среща? Благословени хора, нали? Работата е там, че при завръщането си Яков имал не само злато и сребро, слуги и добитък, но имал още и 12 сина. И един от тях бил възлюбеният, горещо обичаният, особеният.

Искам да кажа, че и вие сте възлюбени на Господа, особени, горещо обичани от Бог деца. Съгласни ли сте с мен? Добре, че сте съгласни, защото не всички се съгласяват. И тези, които не са съгласни, мислят, че те не са особени, не са така възлюбени. Защото имат проблем. Защото тези

възлюбени или този възлюбен, нямат проблеми. И понякога у нас в живота се получават такива нюанси: проблеми със здравето, неприятности в семейството и някой казва: “Е, какъв си такъв възлюбен? Къде е този Бог, Който така те е възлюбил?”

Яков имал любим син. Той знаел, че този възлюбен син, макар и един десети, ще бъде първи. И синът – Йосиф, също знаел. Той също знаел, че баща му желае той да бъде пръв. Защото когато умре Яков, баща му, той ще стане глава на рода. Мисля, че Бог също е знаел нещо, да? Но на братята това не им се нравело много. Йосиф имал десет по-големи братя. Десет! Някои от тях били много по-големи. И тези по-големи имали деца, които били по-големи от Йосиф. И на тях не им се нравела много такава перспектива, за която говорел дядо им и знаел баща им. Историята ни разказва в Битие 31 глава за това, че Яков с цялото си семейство отишъл при баща си Исаак, който отдавна не бил млад човек. Той бил на повече от 117 години. И представете си такава картина: Яков пристига. Град от шатри и в средата царската шатра. Не, той нямал белокаменен дворец. Но това била царска шатра, защото той бил Божия княз. И в тази шатра имало скъпи килими, скъпи съдове, злато и сребро от църквата на патриарха. Яков идва и представя синовете си. “Ето, Рувим... Симеон... Юда... Идва ред и на Йосиф – горещо обичания син – той е съвсем момченце, може би на 10-12 години. И в очите му гори пламък, защото вижда човека, за когото понякога е слушал да се разказва. Баща му Яков понякога му е разказвал, че има дядо – особен човек, който е минал по особен път, устроен от Бог.

И, ето, сега този особен човек, който нищо не вижда. Но е още жив. Въображението му е живо. Исаак се запознава с Йосиф и му разказва удивителна история. Разказва му историята, която е записана в 22-та глава на книгата Битие. В историята се разказва, че веднъж през нощта, пред развиване Исаак бил събуден от баща си Авраам и му казал: “Сине, да вървим да принесем жертва на Бога.” Още не било се съмняло. Станали с баща му, взели дърва, натоварили магарето, взели слуги и вървели три дни и три нощи. Толкова дълго било пътешествието им. И дошли до хълм. И когато дошли до този хълм, баща му казал, че тук на този хълм им предстои среща с Бог. Ето, тук трябва да принесат жертва на своя Господ. Исаак казал на Йосиф: “И тогава аз казах на баща ми, че много го уважавам. Че той е опитен

човек. Има богат опит, много знания. Но при нас с него има един проблем: има дърва, има огън, дори и нож има. Но нещо е забравил. И ето кое – агнето за жертване. И баща ми – Авраам каза, че Бог ще си промисли за жертва.”

Можете ли да си представите – изминали са може би сто и петдесет години и повече. Тази ярка картина се е съхранила в съзнанието му и той разказва на младия човек опитността на своето обръщане, или опитността на своето посвещение в истински мъж. “И – продължава той – ние се изкачихме на хълма.”

“А когато стигнаха на мястото, за което Бог му беше казал, Авраам издигна там олтар, нареди дървата, и като върза сина си Исаак, положи го на олтара върху дървата.” (Битие 22:9) Исаак, който е млад и силен, и Авраам, който е вече на сто и двадесет години. Те заедно издигнали там олтар от големи недосягани камъни. И когато всичко било готово, когато двамата били до олтара, Авраам се обърнал и казал, че Исаак ще бъде жертвата. Можете ли да си представите да сте на мястото на Исаак? На мястото на този, който разказвал тази история? Йосиф я слушал, вероятно не веднъж, как баща му я разказвал. Но сега му я разказвал човекът, който е преживял всичко това. Исаак бил на двадесет години, когато чул от баща си, че той е жертвата. И позволил да го вържат. Млад, силен, който знае какво ще бъде утре, че той ще бъде патриарх. Че ще бъде глава на рода, че ще има много слуги и много богатства. Знае, че ще бъде Божи княз. Той позволил баща му да го вържи и да го сложи върху жертвеника. И ножът вече бил вдигнат, но в този момент Бог хванал ръката на Авраам и казал: “Да не вдигнеш ръката си върху момчето и да не му сториш нищо, защото сега знам, че ти се боиш от Бога и не пожали сина си, единствения си син за Мене.” Тогава Авраам повдигна очите си и видя зад него един овен, вплетен с рогата си в един храст. Авраам отиде, взе овена и го принесе за всеизгаряне вместо сина си.” (Битие 22:12,13)

Не знам за какво е мислил Йосиф, но навярно е мислил, че ще дойде ден и на неговото посещаване в истински мъж. Защото той ще бъде глава на рода, ще бъде главният в този народ и Бог ще трябва да го посвети, както някога е посветил неговия дядо Исаак.

Баща Ви Ви казва: “Ти ще си жертвата.” А Вие сте всичко на всичко на двадесет години. И знаете, че ще бъдете хирург, космонавт, политик... президент на страната. А Ви казват: “Ти ще бъдеш жертвата.”

А сега представете си друга картина. Съвсем неотдавна тук, в тази зала, чух, че Бог има проблем с човека. Аз не се съгласих с това, обаче не започнах да споря, но не се съгласих. Искам да кажа, че не Бог има проблем с човека, но човекът има проблем с Бога.

Човекът създаде този проблем. И когато създаде този проблем, събра се небесният Съвет, главният Съвет на вселената. И се решаваше въпросът как да се спаси човека, как да се реши този проблем. И Отец каза на Сина: “Ти ще бъдеш жертвата!” А Синът каза: “Ще отида и ще изпълня Твоята воля, Отче!” И Той дойде на тази земя. В евангелието от Йоан четем: “Словото стана плът, и живя между нас; и видяхме славата Му, слава като на Единородния от Отец, пълно с благодат и истина” (Йоан 1:14). И Той отиде на кръста, позволи да пробият ръцете и нозете Му, и позволи да бъде разпнат и умря за мен и теб. И Бог разреши проблема веднъж завинаги.

Бог няма проблеми нито с мен, нито с теб. Аз имам проблеми с Бога, защото споря с Него, защото не всякога се съветвам с Бога. Не питам Господ какъв път ми е приготвил. Аз казвам: “Господи, имам желание, искам ти да го изпълниш.” Ние се молим: “Господи, направи на този добро. Господи, направи на онзи добро. Господи, направи на мен добро.” Но не се молим и не питаме: “Господи, а каква е Твоята воля?”

Но Синът, на Когото Отец каза: “Ти ще бъдеш жертвата”, дойде на земята и каза: “Защото слязох от небето не Моята воля да върша, а волята на Този, Който Ме е изпратил. И ето волята на Този, Който Ме е пратил: от всичко, което Ми е дал, да не изгубя нищо, но да го възкреса в последния ден.” (Йоан 6:38,39)

Нима моят Бог има проблеми? Бог няма проблеми. Аз имам проблеми. Аз казвам: “Господи, имаш проблем; какво Си забравил? Забравил Си да ми кажеш за своите планове.” Истина ли е? Има такова нещо: Бог не ми каза, когато бяха на двадесет години. Той не ми каза, когато бяха на двадесет години, че на четиридесет, четиридесет и пет години ще стоя зад амвона, че ще получа ново сърце, че ще преживея обръщане.

Историята продължава. И Битие 37 глава ни казва, че Йосиф вече е пораснал. Исаак умрял на сто и осемнадесет години, а Йосиф вече бил на седемнадесет. И той докладвал на баща си лошите слухове за братята си. Братята му, които били много големи – вече мъже. При тях имало

мъжки игри и шеги. Имали мечове, лъкове със стрели, прашки. И когато отивали да пасат стадото на баща си – той имал хубаво стадо – никакъв разбойник не можел дори да помисли да отиде там. Понеже тези десет мъже могли да защитят себе си и стадото. Те мерили силите си. Не просто си стискали ръцете. Устройвали юмручен бой. Устройвали свободна борба. Лъкове, стрели, камъни, летящи от прашките, попадали в целта. Това били мъжествени хора. Те ношували в пустинята сред дивни зверове. Не се страхували от лъвово и мечки. И Йосиф им завиждал. А той бил още момче. Баща му го учил повече не да стреля с лък, не с прашка, а баща му го учил на родословието, на философия, на Божия закон. Той го подготвял за царския престол, защото той бил престолонаследникът. Той бил бъдещият глава на рода, когато щял да си отиде бащата. Йосиф нямал такива силни и мускулести ръце като братята си. Йосиф не бил свикнал да става рано и да прави многокилометрови преходи из пустинята. И братята виждали: баща им му ушил особена дреха. Прекрасна. Баща им не скривал намеренията си. А това не се нравело на братята му. Особено не им се понаравяло, когато той пристигнал сутринта. Всички вече били на трапезата, а той идва такъв доволен, радостен и весел. И им казва, че през нощта с него говорил Бог. Бог? С Йосиф? Хлапака?

А Йосиф казал на братята си: “Братя мои, драги мои братя, мили мои по-големи братя, вие всички ще ми се поклоните. Сънувах и “ето, ние връзвахме снопи на полето; и ето, вашите снопи се наредиха наоколо и се поклониха на моя сноп.” А братята му му казаха: “Ти цар ли ще ставаш над нас? Или господар ще ни станеш?” И го намразиха още повече поради сънищата му и поради думите му.”

Изминали още два три дни и той отново отишъл и им казал всичко, което Бог му казал насън, че не само братята му, но и баща му, и майка му ще му се поклонят. Видял сън, че “слънцето и луната, и единадесет звезди му се покланят”. Разказал това на баща си и майка си. Баща му му се скарал и му казал: “Какъв е този сън, който си видял? Дали наистина аз и майка ти, и братята ти ще дойдем да ти се поклоним до земята?” (Битие 37:9,10) Възмущението на баща му било голямо. Е, добре, братята му ще му се поклонят. Но баща му и майка му?! Не, неверни сънища вижда Йосиф! Бог му дава неверни знания. И братята му крайно се възмутили: “Тате, невъз-

можно е да слушаме това!“ Всичко това са твои знания, твои мисли, твои желания. Как може да стане така, че десет големи мъже да се окажат под властта на по-младия брат! Не, невъзможно е да се слуша това. Да вървим – по-далеч оттук да пасем овцете.” Подкарали овцете и отишли в Сихем.

“Израил (Яков) каза на Йосиф: “Не пасат ли братята ти стадото в Сихем? Ела да те изпратя при тях.” А той му рече: “Ето, ме.” И каза му: “Иди, виж добре ли са братята ти и стадото, и донесе ми известие.” И тъй, изпрати го в Хебронската долина, и той дойде в Сихем.” (Битие 37:13,14)

Баща му изпратил Йосиф при братята в Сихем, за да им занесе вкусна храна и да види какво правят. И Йосиф изминал голямото разстояние и ги намерил не в Сихем, а в Дотан. Горещина, слънце, краката уморени, боляло го гърба, но той преодолял не краткия път и очаквал срещата с братята си. Ще наречем това посвещаване в пълнолетно мъжество. Той си представял как ще седи край огъня през нощта, ще гони вълците, ще слуша страшни истории за живота в пустинята. А в Сихем се оказало, че ги няма братята му, и му се наложило да върви още на север. И когато действително видял, че ги е намерил, така бил радостен, че ще откъдне. Братята му станали да го приветстват, крепко го прегърнали и той помислил,

че те силно са се зарадвали. А те решили, че сам Бог им изпраща решението на този въпрос, че Бог им дал такава възможност. Йосиф създавал проблем. Бог го решава. Ето, Бог изпратил при тях Йосиф. Сега ще се избавят от него и никой никога няма да узнае. И няма повече да се страхуват от този хлапак.

Но Бог имал друг план. И когато Яков приготвил на Йосиф път на север, Бог му приготвил път на юг. И в това време, когато Йосиф отишъл

в Сихем, от Дамаск излязъл керван. И в Дотан те се срещнали.

Когато братята му извадили Йосиф от рова, където преди това го били хвърлили, той помислил, че посвещаването в мъжество е приключило, изпитанието е минало успешно. Но вместо приятна вечеря, на ръцете и нозете му сложили вериги. И непознати хора го повели към друга страна.

В нашия живот понякога се случват проблеми, както се случиха и на Йосиф. Мисля, че това е бил момент на особени преживявания за Йосиф. У него е имало маса въпроси към Бога. Когато юношата почувствал, че братските обятия не са така тесни и братски, и когато почувствал как пада така дълбоко в ямата, той ридаел: “Господи, къде си? Защо такава несправедливост?” Той питал Бог защо се случва с него така? Какво е направил? Къде е Божията любов, за която му е разказвал баща му?!

Случва се така, че във вашия живот нещо не става така, както ви се е искало, когато имате проблеми в отношенията с децата ви. Децата ви не ви слушат. И вие знаете и виждате, че постъпват неправилно. А те не ви слушат, казват: “Ние ще живеем свой живот.” Тогава вие казвате: “Господи, защо ми се случва това? Хората имат деца като деца, а при мен непонятно

защо е така.” А когато семейството се разпада! Какви въпроси задавате тогава? Когато бизнесът ви се руши или когато при автомобилна катастрофа загине най-близък. Когато домът изгори. Когато сте изгубили работата си или пенсията ви е малка. Какви въпроси задавате тогава на Бога? Съгласни ли сте тогава с това, че нищо не се случва просто така в живота, а всичко в нашия живот става по Божия воля? Или все пак: а, ето, това не е по Божията воля. Ето, всичко е по Божията воля, а, ето това, че пенсията е малка, то не е по Божията воля. А може и да е?! Може Бог да иска да ни научи на нещо?

Не знаей какви въпроси е задавал Йосиф на Бог, когато е вървял окован с вериги под жаркото слънце на пустинята. Отивал в далечна страна, чийто език не знаел, обичаите на която не познавал, не разбирал командата на своите робовладелци. И всяко неразбиране се обръщало в ритници, удари с камшик, с палка. И когато казвал на поробителите си, че, ето, зад тези хълмове живее баща му. Той е много богат човек. И ако сега променят посоката и отидат там, могат да получат за него сто пъти повече, отколкото са платили за него. Какви ли въпроси е задавал Йосиф, когато са му казали, че го водят в Египет! Имал причини да роптае против Бога. Имал причини да

каже: “Господи, ако Те има, то Ти си съвсем спял!” Но вместо това Йосиф казал: “Богът на Авраам и Богът на Исаак, Бог Яковов – моя баща – е мой Бог. И Той ще ме опази!”

Уверен съм, че Бог е отишъл заедно с Йосиф в Египет. И Той бил там в Египет. Той бил в дома на Петефрий. И Петефрий видял, че този млад човек не е обикновен роб. Бог го благославя. Във всичко, с което се заеме, има благословение. Овцете се плодят, нивите раждат, виното не прокисва, вкъщи всичко процъфтява, слугите станали по-други. Той казвал: “Да, не искам и нищо да зная. Само ще ям хляб на дивана.” И всичко предал в ръката на своя роб. Така казва Писанието. Нека да помислим: кой е бил недоволен? На кого не се е понаряло това? А имал лукав враг, на когото не се е понаряло това. И той бързо представил на

Йосиф изкушение. И това изкушение в дома на Петефрий.

Работата е там, че Йосиф не е бил в нищо ограничен. Той получил пълна власт от най-високопоставения държавен чиновник. В ръцете му били колесници, арабски коне, египетски войни. В негова власт било да вземе най-бързия кон, най-яката колесница, най-точните стрели. И докато Петефрий се опомни, той вече можел да бъде при баща си. Имало ли е такова изкушение? Най-вероятно, може би! Библията не ни казва нищо за това. Но мисля, че ако аз бях на мястото на Йосиф, щях да се опитам да избягам. Да, сам Бог дал такава възможност! Да, Бог му дал тази власт, дал му коне, колесница, пропуск! Никой не го контролирал. Той можел спокойно да избяга при баща си! Но защо Писанието мълчи за такива мисли? Защо Бог, давайки му такава възможност, не му е дал дори мисъл за бягство. Защо Йосиф не избягал и не помислял за бягство, дори когато дрехата му останала в ръцете на жената на Петефрий? Господ учил Йосиф в Своя Божии университет. Учил Йосиф с божествена мъдрост. Йосиф вече добре знаел какво може да очаква от истинските мъже. Той знаел, че истинските мъже са способни на предателство, измяна, вероломни са. Но той още не знаел колко вероломна и коварна може да бъде жената! Най-коварна, най-вероломна жена е отблъснатата жена, чиито амбиции не са били удовлетворени. Жената, чиито планове не са се осъществили. Сега Йосиф знаел и това. Но Петефрий бил също мъж, увлечен във властта и могъществото. И той познавал Йосиф. Известно му било, че Йосиф познава Бога. Петефрий вече толкова добре познавал Йосиф, че напълно му се доверявал. Забележете, поверил му е дом, стопанство, животни, ниви, банковата сметка, печата... поверил жена си. Но Петефрий познавал и жена си. Добре я познавал. И не ѝ се доверявал. На Йосиф се доверявал, защото виждал, че с него е Бог, а на жена си – не, защото знаел, че тя не познава Бога и не се бои. И най-доброто, което би могъл да направи, е да затвори Йосиф в собствения си затвор. И Йосиф отново викал към Бога: “Боже, къде си? Господи, защо ме остави?! Защо от едно робство попаднах в още по-лошо робство? Къде е любовта Ти?”

Искам отново да се върна в нашите дни. Не зная какви преживявания сте имали, но аз имах горчиво преживяване. Това беше когато приех Христос. Когато влязох във водата, за да се кръстя, когато се потопих в това

потопяне в смърт и възкресение, изгубих работата си. По това време работех в мината, заработвах не малко средства, строях къща на три етажа. И аз останах без работа, престанах да строя. Нужно ми беше някак да издържам семейството. Това беше в началото на 90-те години, когато всичко се рушеше, нямаше работа. Намерих работа. Имах банциг. И самият се питах какво да правя. И ето, работейки на банцига, си осакатих ръката. Бяха болки, ридания, вопли към Бога: “Боже, къде си? Къде е любовта Ти? Аз отдадох всичкото си сърце на Тебе!”

Може да имате и вие днес такива преживявания. Или вчера.

Но искам да ви кажа какъв е бил проблемът при Йосиф. Понеже Йосиф не бил чел пророк Исаия, където Бог казва: “Може ли жена да забрави същещото си дете, та да се не смили за чадото на утробата си? Обаче те, ако и да забравят, Аз все пак няма да те забравя.” (Исаия 49:15) Йосиф не е могъл да чете Исаия, защото пророкът е живял 1000 години по-късно. Но Йосиф е помнил Исаак на хълма Мория, вързан върху олтара и когато над него е бил надвесен ножът. И той помнил Божия глас: “Спри, Аврааме, да не сториш никакво зло!”

Ние си имаме свои проблеми. Може да ни блокират сметката в банката, да ни лишат от недвижимо имущество. Искам да помните: Бог е редом с вас. В затвора или на свобода – Бог е с вас, както беше заедно с Йосиф.

Може да имате проблеми. Защото Бог показва: вероломни и коварни биват и мъжете, и жените. И колата ви може да се разбие, и къщата да изгори, и мирът ви може да се разруши. Но щом е Господ, Който всякога е редом във всеки проблем, то Той ще реши този проблем. Ние не можем да решим тези проблеми. Аз не съм в състояние да реша своите проблеми. Бог решава тези проблеми.

Бог решил проблема на Йосиф, когато бил в затвора. Той изпратил там богати хора. Йосиф изучавал езика на страната, в която живеел, обичаите, законите. Той прекарал много години в затвора и получил най-престижното образование, което може да се получи. И ето, Господ му изпратил виночерпеца, на когото Йосиф казал: “След три дни ти ще бъдеш на свобода. И при тебе всичко ще бъде добре, още по-добре от преди. Но спомни си за мене.” Помните ли този разговор? Виночерпецът излязъл и забравил за Йосиф. Възниква въпросът: А какво е щяло да стане, ако виночерпецът не е бил забравил? Щял е да отиде

и да се обърне към фараона – бог Ра в човешки образ. “Ти всичко можеш. Ти знаеш, че там в затвора има такъв човек. Той нищо лошо не е направил. И в затвора е по погрешка. И изобщо той е откраднат любим син на своя баща. Това е любимият син на Яков и той иска да се върне у дома си, при татенцето. Какво ти коства да го пуснеш?” И фараон – каква разлика. На един повече, на друг – по-малко. Издава заповед. Качват Йосиф на колесница и го отправят към Палестина. И какво? И нямало да мине много време и фараонът и целият Египет щели да умрат от глад. Яков, Йосиф, Юда щели да умрат от глад. И какво щяло да стане с Юдиното племе и корена из Давидовия дом? Представете ли си какво е щяло да стане? Какво е щяло да стане, ако Бог не бил отнел паметта на виночерпеца? А след две години му напомнил, за да каже на фараона: “Има човек, който може да стои пред Бога.”

Преди да представи Йосиф пред фараона, Бог му дал съответно образование. И получавайки това образование, извървявайки целия този път, Йосиф станал второто лице в най-могъщата държава в тогавашния свят. Бог го направил премиер на Египет. Той бил много добър премиер, много образован, много умен премиер. Знаел езика, и не един, познавал обичаите, знаел законите. Познавал Бог. Знаел къде да вземе, на кого да даде, къде да вложи, за колко да продаде и да поправи виновника.

Драги мои, ние имаме много проблеми. Това са наши човешки проблеми. Но Бог решава тези проблеми. Бог устройва тези пътища. Той казва: “Аз зная отначало какъв ще бъде краят.” (Исаия 42:9) “Моите мисли не са като вашите мисли. И Моите пътища не са като вашите пътища.” (Исаия 55:8) Правилно ли казвам? Това не го казвам аз; казва го Бог. Бог е решил, така да се каже, неразрешимия за нас проблем. Божият Син дойде на земята. Той взе моя грях, вашия грях и умря за него. И Той ни откри път за спасение. Изведе ни на този път на спасение и казва: “Ето, добрият път, вървете по него.” А лукавият шепне: “Този път е трънлив, каменист, неприятен.” А Бог казва: “Това е добрият път, не бой се, върви по него.” Така, кой път е хубавият: този, който Бог е приготвил, или този, който аз съм си начертал? Остава ни да решим един проблем: да се доверим ли на Господ? Да се доверим когато няма изход, когато проблемите ни задавят, когато не виждаме светлина в тунела. Но Бог води през този тунел. Той ни привежда през долината на смъртната сянка. През смърт ще

ни въведе в Своето царство. Искам да знаете, че във всички проблеми, които днес ни обкръжават, няма нищо неочаквано. Абсолютно нищо неочаквано. За нас това може да бъде неочаквано, но Бог знае, че имаме тези проблеми. И Той знае как да ги реши. Бог никога не ни предлага самостоятелно да решим тези проблеми. Той ни казва: "Дай на Мен да ги реша." На нас не всякога ни е понятно как ги решава Бог. Защо ги решава така.

Йосиф също не всякога е разбрал. Нека да разгледаме как завършва тази история. Удивително завършва тази история. Когато братята отишли и се поклонили на Йосиф. А той им казал: "Драги мои братя, не вие ме изпратихте тук. Сам Бог ме изпрати тук. Той пригответи за вас път за спасение. Сега идете и разкажете на баща ми и го доведете. Аз ще ви приготвя място." Йосиф разбрал. Братята не разбрали. Те били деца на Яков, избрания от Бог. Бог избрал Яков. А това са негови деца. Божии деца. Но те били необърнати. Когато минали по този път, който Бог им приготовил, когато отишли при Йосиф един път, втори път, Бог им дал ново сърце. Те също преживели обръщение. И най-удивителното е, когато виждаме края на тази история, когато Йосиф среща баща си. Йосиф - премиерът на най-великата държава в света – впряга най-хубавата фараонова колесница, най-хубавите фараонови коне и отива да посрещне баща си. Но конете много бавно препускат. Той оставя колесницата и се затичва да посрещне баща си. Така казва Писанието. Баща му, побелелият с бели коси патриарх Яков, който е на достатъчно много години се затичва срещу своя син. Прегръщат се.

Скоро ще дойде този ден, когато небесата ще се отворят. И ние ще се затичаме да посрещнем своя Господ. Или може би няма да се затичаме? Говоря за себе си – ще тичам. Но най-главното не е това, че аз ще тичам, или че вие ще тичате. Най-важното е, че Той ще се завтече? Аз очаквам с нетърпение този ден, когато Той ще тича да посрещне теб и мен. Нека Господ да ни благослови, за да Му се доверяваме, да Го слушаме. За да Му кажем: "Господи, как да постъпя занапред?" Защото когато не сме виждали просветление, сме Му се доверявали, защото един ден нощта ще свърши и ще настане ден и ще засияе слънце.

За молитвата

"Отче наш"

Кога в минути тежки мен
тъга разяжда ми сърцето,
тогаз молитва вдъхновен
отправлям ази към небето.

И виждам таз молитва аз,
че има сила благодатна,
във живи й слова тозчас
съзирам прелест необятна.

М. Лермонтов

Както, навярно, се досещате, ще стане дума за молитвата. Може би ще кажете: Какво би могло да се прибави към това, което ние и така добре знаем? Нали всеки разбира важността на молитвата, всеки знае как да извърши молитвата, всеки я практикува. Но знаете ли, че при всичките ни познания, Божията истина не стои на място, в този смисъл, че Господ постоянно открива нещо ново към това, което вече ни е открито. Освен това, разбираме, че "повторението е майка на знанието". И ако от следващите редове не научите нещо ново, считайте, че е просто едно повторение на минал материал.

Но както показва статистиката, в дадената област съществуват проблеми. В САЩ е било проведено изследване. Било е отдавна – през 80-те години. Но изводите, до които са дошли изследователите, заставят да се замислят не само те.

С помощта на анкета били интервюирани 17 000 души. Това били християни, които са се отнасяли не безразлично към своето духовно състояние. Наред с останалите, в анкетата бил включен и следният въпрос: Колко време през денонощието отделяте за молитва?

Как бихте отговорили вие на този въпрос? Какви са при вас показателите?

И тъй, анкетираните, а те били такива, които са обезпокоени за своето духовно състояние, отделя-

ли в течение на деня за молитва по-малко от 5 минути! Сред тези 17 000 вярващи имало 2 000 служители. И на тях задали същия въпрос. И се оказало, че при тях ситуацията не е много по-добра. Пасторите отделяли за молитва 7 минути в денонощието.

Както разбирате, за 30 години ситуацията не се е променила. Особено в нашето стремително време, когато има толкова неща за вършене, толкова сложно е да се отдели време за общение с Бога. Но липсата на време не е аргумент. Сравнете колко време на ден се прекарва пред телевизора, пред компютъра, в празни разговори и пр., и ще откриете как използваме този ресурс – времето.

Но стремителният ритъм също не може да служи за оправдание за недостатъчното внимание, което се отделя на молитвата. Мартин Лутер казал веднъж: "Днес ми предстои толкова много работа; не мога да изгубя и една секунда. Предстои ми особено много работа. И именно затова ми е необходимо най-малко 3 часа да прекарам в молитва."

Впрочем не ви призовавам да се молите толкова време по време на обществена молитва след проповедта. Но ето повод да се замислим, все пак. Но нали количеството не винаги означава и качество. Разбираме, че понякога няколко думи към Бога, особено в някоя критична ситуация, оказват на духовния ни живот повече влияние, отколкото половин час молитва в спокойно време. Но при нас не всякога е така, когато молитвата е вик на душата, вик за помощ. Голямата част от денонощието, слава Богу, прекарваме в спокойни условия. И какво казваме в такъв случай на Господа, какво е съдържането на нашите молитви?

Бих желал сега въз основа на примерната молитва "Отче наш" да проанализираме нашия молитвен живот, съдържането на нашите молитви, нашето отношение към молитвата и към Господа.

Първото, което се набива на очи в тази молитва, е обръщението към

Бога като към баща. Никъде в Стария завет не намираме пример за такова обръщение. Никъде на страниците на Стария завет не срещаме случай, когато да се обръщат към Господ по такъв начин. Има моменти, когато Бог се сравнява с баща, но това е всичко. По-нататък никой не е отишъл. Никой не си е позволил да започне молитвата си с такива слова.

В това отношение Исус предложи на народа няколко различни възгледи за обичайни неща. Как ние си представяме Бога? Особено след всичко това, което Той допусна в живота на израилевия народ. Имам предвид войни, плен, наказания, глад. Бог, към когото се обръщаме, какъв е в нашите представи? Ако е такъв, Който само чака да накаже човека за греха му, ако е такъв, Който внушава страх, тогава, моля, към Него следва да се обръщаме официално.

Но ако ние виждаме дори на страниците на Стария завет такъв Бог, Който толкова време употребил и даже "нерви изхабил" за това да направи от всеки израилтянин човек, тогава отношението към този Бог ще бъде съвсем различно.

Ето защо Исус предлага към Господ да се обръщаме не "Многоуважаеми Президент на вселената", а "Отче наш". И същевременно даденото обръщение предпазва от прекомерно безцеремонно – фамилиарно отношение към Господ. В израелския народ, в тяхната култура, както знаем, към бащата се е проявявало уважение. Това не е чудно, тъй като за постоянно непослушание напълно е било възможно да получи висша степен наказание – убиване с камъни. Но напразно отношението към родителите се регулирало даже с една от заповедите.

Затова в молитвата "Отче наш" не се предполага дори и намек за това, че може да се отива при Бога фамилиарно; нали е наш Баща и потупвайки го по рамото, да кажем: "Татенце, хайде да ми купиш нова кола."

Забележете, изразът "Отче" предполага солидна възраст, а още и опит, житейска мъдрост. Впрочем това може напълно да означава по-

вече, че не всички просби ще бъдат аламинутно изпълнени. Нали мъдрият родител знае кога и какво да даде на детето си, ако изобщо следва да му даде.

Какви крайности в отношенията към Бог наблюдаваме днес? Едни хора постоянно проявяват фамилиарност, безкрай произнасят името на Господ. Такива следва да помнят, че израилтяните ни-

кога просто така, дори и в разговор, не са произнасяли името на Бога. Ако било необходимо, името на Бог звучало с особено почи-

тание, тихичко. Всеки път, когато някой е преписвал Писанието, е трябвало да умие тялото си, да изпере дрехите си и само с особено благоговение после да пише името на Бога.

Не владее арамейски език и поради това не съм чел Стария завет в оригинал, и не мога да кажа дали действително името на Господ се среща в древните Писания 7 000 пъти. Но ако е така, тогава "от устата ти ще те съдят зли и лениви слуги". То ако в древността към Божието име са се отнасяли с такова почитание, тогава защо днес от устата на някои то звучи без нужното благоговение?

Друга крайност, свързана с обръщението към Бога, е твърде фамилиарното отношение към Него. То е възникнало от това, че някои казват: Щом като сме Божии деца, щом сме Му толкова скъпи, че Той е умрял за нас, ние напълно можем да отидем при нашия небесен Баща и да Му кажем: Татко нужно ми е това и това. Откъде възниква тази увереност, граничеща с наглост? От това,

че неправилно се тълкува следния текст: "Затова нека пристъпваме с дръзновение към престола на благодатта, за да придобием милост и да намерим благодат, която да помага съвременно." (Евр. 4:16). И много хора съвсем съзнателно считат, че щом сме Негови деца, значи сме в правото си да разчитаме на Неговото състояние.

Това води понякога до комични случаи. В едно семейство зетят имал алергия към работата. Тъстът и тъщата го увещавали, но той никак не искал да се устрои някъде на работа. На въпроса как ще изкарваш семейството, зетят неизменно отговарял: "Бог ще ми изпрати всичко, каквото ми е нужно." Тук трябва да отбележа, че младият човек бил привърженик на такова вероизповедание, където било нормално да пхне палците в някакво Божие обещание и да каже: "И тъй, Боже, ето тук Ти си обещал това и това, моля, изпълни го."

За да знае Господ точно какво трябва да изпрати на младото семейство, зетят залепил на хладилника бележка със следното съдържание: "Боже, искам да сложиш тук следните продукти..." По-нататък следвал списък.

Тъстът и тъщата всеки път, отивайки в кухнята, се смеели на чудачеството на зетя. Но веднъж тъстът взел, та купил всичко, което било указано в списъка. Тъщата започнала да му се кара, че така младият човек никога няма да се хване на работа. И когато попитала мъжа си защо е постъпил така, тъстът отговорил: "Скъпа, исках така поне веднъж в живота да се почувствам бог."

И именно поради това, че да не би обръщението "Отче" да бъде изтълкувано неправилно, Исус дава уточнението: "Който си на небеса", т. е. Този, Който стоиш високо над всяко творение, Който си създал всичко. А щом като е така, Той има последната дума.

Освен това, буквално в началото на тази молитва се съдържа истина, която като червена нишка преминава през цялото Писание: да, Господ обитава в непристъпна светлина на небесата, там, където с намират ангелите, където е святост. Но същевременно той се явява наш Баща, към Когото човек винаги може да се обърне. Проблемът на днешния човек е в това, че вярва в Бога, но този

Бог в неговите представи е някой далечен, съвършено безразличен към съдбата на обикновените хора.

Да се свети Твоето име. Вече казахме, че Божието име е свято и дадената молитва е потвърждение. Но тук става дума не само за това, че Бог и всичко свързано с Него е било свято. И винаги ще бъде свято, независимо от това как се отнасят към това хората. Но защо даденото предложение звучи като молба?

Очевидно, че Господ Го почитат и прославят всички навсякъде. Той се ползва с уважение в цялата вселена и всичко, което я изпълва, се отнася към Твореца с благоговение. Но има малка точка в целия всемир, където не всичко е така благополучно. На планетата Земя Господ не всякога се удостоява с това, което Той заслужава по право. Само тук Божието име не всякога се освещава. При което името, както в буквалното му значение, така и в този смисъл, който то има допълнително, т. е. Божия характер. Не всякога към всичко това се отнасяме с достойно уважение. А при това нашият живот може или да служи за правилното представяне на Бог в този свят, или, напротив, да бъде камък за препъване на невярващите.

Мартин Лутер в своите трудове задава именно този въпрос: „Как да се свети Божието име сред нас?“ И сам отговаря: „Когато животът и учението са напълно християнски.“ Естествено, че самите ние не можем да изменим в себе си нещо, понеже има един, който е по-силен от нас, и който ни подтиква към грях. Ето защо Исус предлага да се обръщаме към Господ с молба за това - Той да се освети в нашия живот. Но как се отнася Господ към такава молба?

„Очистването на прокажения от страшната му болест от страна на Христос е една илюстрация на очистването на душата от греха. Човекът, който дойде при Исус, беше „целият в проказа“. Нейната смъртоносна отрова бе проникнала в цялото му тяло. Учениците се опитаха да попречат на Учителя си да не се докосне до него, защото който се допреше, сам ставаше нечист. Но със слагането ръката Си върху прокажения Исус не стана нечист. Напротив, Неговото докосване предаде на прокажения животворна сила и проказата се очисти. Така е и с проказата на греха – дълбоко вкоренена, смъртоносна и е невъзможно да бъде очистена с човешка сила. „Цялата глава

е в рани и цялото сърце е изнемошало. От петите до главата няма у този народ здраво място, а струпии, гнойни рани, непочистени, не превързани и не омекчени с елей.“ (Ис. 1:5,6)

Но Исус макар да живее в човешки образ, не се осквернява. Напротив, Неговото присъствие излъчва целебна сила за грешника. Който падне при нозете Му и с вяра каже: „Господи, ако искаш, можеш да ме очистиш!“, ще получи отговора: „Искам, очисти се!“ (ЖИ 204)

Тоест Господ всякога среща този, който желае да се избави от порока и на всички молби от този тип всякога ще се отговори, и Господ ще направи всичко възможно от Своя страна, за да освещава човек действително чрез живота си.

Следващата молба от молитвата „Отче наш“ – **„Да дойде Твоето царство“** се явява продължение на предишната. Те и звучат еднакво: „Да се свети Твоето име; да дойде Твоето царство; да бъде Твоята воля, както на небето, така и на земята“ (Мат. 6:9,10).

Но дали Господ не царува, дали Неговата воля не се явява господстваща? Така е, но само не на земята. Тук хората все още се опитват да построят свое царство без Бога. Помните ли как се казваше: „Никой няма да ни избави, ни Бог, ни цар, и не герой“, и по-нататък: „Ние наш, ние нов свят ще построим.“

Само на земята творението желае да живее без своя Творец и само тук творението се опитва да живее по своя воля.

А това, че тези три молби са обединени в едно, това е само особен начин на мислене на евреите. Нарича се „паралелизъм“. Когато една мисъл, една идея се изразява с няколко подобни по смисъл изрази, които макар и да звучат различно, имат едно направление. Даденият метод се използва за това да отдели нещо и да го усили.

Така че когато Исус изказва една и съща мисъл по три различни начина, следващи един след друг, значи, че Той иска да отдели нещо много важно. В нашия случай важно се явява това, че Божията воля се разпростира и върху нашия живот така, както тя преобладава в цялата вселена. Там всички са доволни, всички ги устройва това. Само на земята хората се опитват да вършат всичко по своему, трошат си главата, а след това за всичките си беди обвиняват Бога.

Какво да направим, за да можем с леко сърце да кажем: Да бъде Твоята воля?

Преди всичко следва да си изясним какво дава на човек животът по Божията воля. Писанието ни казва, че човекът, когото Бог го води, има огромни благословения. Става дума не за материалното, макар че в това присъства и то. Става въпрос за това, че Бог по-добре знае от нас какво ни е нужно в този момент и ни дава именно него. Ние едва след време разбираме, че Господ е допуснал в нашия живот именно това, което ни е било необходимо за това време. И всеки път се убеждаваме в това, че Господ държи ръка на пулса, по ни е лесно да Му доверим следващата си стъпка.

Забележете как е построена молитвата „Отче наш“. Отначало започва с почитателно и благоговейно обръщение към Господ и прославяне Него. След това следва молба за духовни благословения: „Да се свети Твоето име, да дойде Твоето царство, да бъде Твоята воля както на небето, така и на земята.“ И само след това става дума за личното. Не както в писмото на войника: „Свърших сланината, здравей мамо!“

„Дай ни днес ежедневния хляб“ (ст. 11)

Навремето, когато се превеждадо Писанието, преводачите, идвайки до молитвата „Отче наш“, срещнали неизвестна за тях дума. Те я превели като „ежедневен“, но в действителност до дадения момент никой не разбирал какво се подразбира под думата, която стояла в оригинала.

Но веднъж археолозите намерили документ, в който се срещала тази дума. За голямо удивление намереният папирус съдържал списък на продуктите, закупвани от домакинята за един ден. Тоест в древността нямало хладилници. Нямамо и технология, позволяваща да се съхранят хранителните продукти за по-дълъг период. Поради това бързо развалящите се продукти (мляко, месо, риба и т. н.) се купували за един ден. Нямамо смисъл да се правят запаси за седмица или за месец. И в този списък, който нахвърлила домакинята, било изброено това, което било нужно да се купи.

Не зная как е при вас, но аз също понякога ползвам списък при отиване на пазар. Записвам вкъщи какво е нужно да взема и след това

всичко получавам по списъка. Това е удобно. На пазара можеш да забравиш нещо, а къщи, в спокойна обстановка, предварително съставеният списък помага. Оказва се, че в древността някои домакини правили така.

Но в какво е духовният смисъл на археологическите открития? Забележете, домакинята купила само това, което ѝ е необходимо за един ден. Знаела е, че утре отново ще има възможност да купи. Тоест и на следващия ден ще доставят прясна риба, и вдругиден тя ще има възможност да се снабди с необходимото. Няма да има дефицит; жегата е, няма хладилник, никой няма да задържи стоката, за да повиши изкуствено цената, както се прави днес и т. н.

Използвайки този пример, Исус иска да покаже на хората: грижете се само за днешния ден, молете се само за това, което ви е нужно за днес. В това се проявява и вяра, че утре Бог ще изпрати необходимото. Относно това Той още веднъж говори в Планинската проповед: “И тъй, не се безпокойте и не казвайте: Какво ще ядем? или Какво ще пием?, или Какво ще облечем? Защото всичко това търсят езичниците. Понеже небесният ви Отец знае, че се нуждаете от всичко това. Но първо търсете Неговото царство и неговата правда; и всичко това ще ви се прибави. Затова не се безпокойте за утре, защото утрешният ден ще се безпокои за себе си. Достатъчно е на деня злото му.” (Мат. 6:31-34) Тоест Исус предлага да просим от Господ само толкова, колкото е необходимо за днес, и при това да вярваме, че Бог ще се погрижи за това, от което се нуждаем утре.

Проблемът на нашето време, това е страхът за утрешния ден. Причини за страха у съвременни човек има предостатъчно. Но ако се размислим, то много от това, което очакваме, така и никога не се случва. Но похабени са били нерви, а възможно е и не само нерви, но и пари да са били вложени с оглед на бъдещата криза.

Попитали един летовник: “Как е добивът от картофите?” Той отговори: “Среден, по-лош от миналата година, но по-добър от следващата.”

Моленето за насъщния хляб за днешния ден не значи, че сега можем да скръстим ръцете и да не мислим за бъдещата пенсия, за образование, за подобряване на навиците, необходими за изкарване с труд

за живота и т. н. Просто Исус приканва човека да не отделя на утрешния ден повече внимание, отколкото заслужава.

Тук му е мястото да отбележим, че молбата за ежедневния хляб, ако сте забелязали, изхожда не от първо лице единствено число – не “дай ми”, а “дай ни”. Това не е случайно. С това се отправя укор към тези, които мислят само за себе си.

“И прости ни дълговете, както и ние простихме на нашите длъжници” (ст. 12)

Тук, както се казва, без коментари. Боже, прости ни нашите грехове в такава степен, в каквата ние прощаваме на тези, които са ни обидили. И няма никакъв проблем, ако ние лесно забравяме грешките на нашите ближни. Но ако имаме с това проблеми, то е много сериозно. Ако имам зъб на брат си, как мога да разчитам, че Господ няма да си спомни за моето отстъпление?

Разказват следната история. Рицар отивал на двубой с обидилия го. По пътя срещнал свещеник. Рицарят го помолил: “Святи отче, благослови ме за боя.” “Без проблеми, сине мой, – отговорил свещеникът. – Повтаряй след мене: “Отче наш, който си на небеса...” Рицарят повтарял дума по дума. “Да се свети Твоето име...” – повторил и това. И така нататък. Дошли до думите: “И прости ни нашите дългове, както...” Тук рицарят се позамислил. “Святи отче, давай

отначало” – помолил той. Никакъв въпрос. “Отче наш...” Отново дошли до думите: “И прости ни...” Рицарят не могъл да ги повтори. Така продължило няколко пъти. Накрая рицарят казал: “Всичко разбрах.” Обърнал коня си и се върнал у дома.

Познавам хора, на които им е много трудно да простят на някого. При това става въпрос не за някакви действителни обиди, а по-скоро за мними. И човекът с години носи в себе си недоволството, не забелязвайки как се снижава. Как можем да молим за прощение на нашите грехове, ако в нас няма прощателен дух? При което отново не винаги имаме предвид реални простъпки. Понякога някаква муха се раздува до размерите на слон.

“И не ни въвеждай в изкушение, но ни избави от всеки грях”

За какво изкушение става въпрос? На пръв поглед изглежда, че Бог е способен да въвежда в изкушение и да се опитва да ни застави да съгрешим. Но гръцката дума, преведена като “изкушение”, в оригинала означава “изпитвам”. Тоест смисълът не е в това да подведе християнина към падение, а в това, че да го направи по-силен. Така вече се получава, че вярата на човека по-успешно се развива не в оранжерийни условия, а в трудности, гонения и преживявания. За това става дума.

Давид се обръща към Господ със следните думи: “Изпитай ме, Боже, и познай сърцето ми; опитай ме и познай мислите ми; и виж дали има в мене оскърбителен път; и води ме по вечния път.” (Псалм 138:23,24)

Една от причините за трудностите, които срещаме по нашия път, се явява опитът на Бог да поправи в нас това, което пречи на пълноценното ни служене. Става и така, че сами си създаваме проблеми. Но понякога ни се случват неща, които не са по наша вина и са по независещи от нас обстоятелства. Но и в двата случая, ако вярваме, че именно Господ ръководи живота ни, то всичките ни неприятности ще се възприемат като опит на Бог да ни каже нещо.

С думите: “И не ни въвеждай в изкушение, но ни избави от лукавия” молитвата “Отче наш” приключва. В оригинала отсъства текстът: “Защото е Твое царството и силата, и славата до вековете. Амин.” Това за информация.

Какво можем да кажем накрая за тази молитва? В нея са дадени

обща препоръка за това как да построим обръщението си към Господ. Не в този смисъл, че в друг порядък Бог няма да разгледа нашата молба. Следва да помним, че дадената молитва е дадена на учениците в отговор на тяхната молба: „Господи, научи ни да се молим (Лука 11:1).“ И поради това Исус даде такъв образец. На Него много добре са Му били известни грешките, които правят хората по време на молитвата.

Какви именно?

За тях четем в същата Планинска проповед:

1. „И когато се молите, не бивайте като лицемерите; защото те обичат да се молят, стоящи по синагогите и по ъглите на улиците, за да ги виждат хората. Истина ви казвам, те са получили вече своята награда (Мат. 6:5).“

2. „А когато се молите, не говорете излишни думи, както езичниците, защото те мислят, че ще бъдат послушани заради многото си говорене.“ (Мат. 6:7)

Тоест първата грешка е показната молитва. Лицемерието никога не е носило полза. Ако имаш да кажеш нещо на Господ, направи това в тайната стаичка при затворена врата. При такъв случай можеш да разчиташ на отговор, понеже сам Исус е обещал: „А ти когато се молиш, влез във вътрешната си стаичка, и като си затвориш вратата, помоли се на своя Отец, Който е в тайно, и Отец ти, Който вижда в тайно, ще ти въздаде наяве“ (Мат. 6:6). Но това малко или много е ясно. Интересува ни другото: за какво многословие говори Христос? Особено като четем, че самият Той понякога е прекарвал по цяла нощ в молитва.

При езичниците, които споменава Исус, проблемът е бил такъв. Богът, към когото се обръщали, трябвало да се предположи с думи, които му се нравят. Но какви думи са по сърцето на божеството, никой не знаел. Поради това в молитвите си езичниците се стараели да произнесат по възможност повече магически фрази с надеждата, че поне една от тях ще подейства.

Но защо и ние сме тук?

Знаете ли в нашите молитви понякога се промъкват думи, за които и самите ние не си даваме сметка. Например: „В името на Отец и Сина, и Святия Дух.“ Къде говори Исус, че е нужно да казваме така? „Каквото и да поискате от Отец в Мое име, то ще ви бъде дадено“ (Мат. 7:7). Такава молитва – такова нещо няма. Тогава

защо понякога звучи тази фраза? Затова ли, че поне Единият от Тях несъмнено би отговорил?

Или ето: на едно място стана мода молитвата да се завършва с думите: „Всичко просим с вяра за добро.“ А може ли да е иначе? Нима просим не с вяра, нима молим за зло?

Четох за такъв комичен случай. Един невярващ бил поканен на събрание. Поседял, послушал. Когато накрая го попитали дали му е харесало, той отговорил, че всичко му харесало. Но след това попитал: „За какво козле се молите, че да не му се случи нещо? За какъв тук козел става дума?“ Оказало се, няколко души завършвали молитвата си с думите: „Молим Те, че всичко това да не бъде за зло (ко зло – рус.).“

Исус ни предупреждава за това в молитвите ни да няма фрази, на които да придаваме магическо значение, считайки, че те просто задължават Господ да отговори положително.

И като говорим за многословието, следва да помним още едно важно нещо. Молитвите биват лични и обществени. За последните има няколко правила, едно от тях е краткостта. В личната молитва, при затворена врата, човек може да се моли неограничено време. Но обществената молитва трябва да трае не повече от няколко минути и съдържанието трябва да бъде според естеството на проповедта, молитвеното четение или конкретно за случая, за когото всъщност се въздига молитва.

По този въпрос не следва да бъдем егоисти, тъй като има братя и сестри, които стоят редом и също искат да се помолят.

В една църква имаше една сестра, която обичаше да произнася дълги молитви, през време на които цитираше наизуст библейски текстове. Това ставаше примерно така: „Господи, Ти знаеш, че там и там пише това и това.“ С нея се разговаряха и редови църковни членове и пастори. Нищо не помагаше. И ето веднъж сестрата се молила с обичайната си молитва. Дълго, с възхновение, с цитиране на текстове и т. н. Всички слушали с търпение. Първи не издържал отквиваният събранието. Той се обърнал към събранието със следните

думи: „Приятелю, докато сестрата държи проповед на Бога, нека да изпеем песен номер...“

И така, благодарим на Бога, че не се крие от нас, че не ни оставя с нашите проблеми и пороци. Напротив, Господ ни подтиква към молитва. Има много библейски обещания, въодушевяващи ни да се движим в това направление. Любимият ми текст по тази тема е: „Извикай към Мене и ще ти отговоря, ще ти покажа велики и тайни неща, които не знаеш.“ (Ерем. 33:3) Има много други текстове, поощряващи обръщането към Бога. И в Духа на пророчеството също много се говори за молитвата.

„Най-големите победи, спечелени за Божието дело, не са чрез тежки спорове, богати съоръжения, мощно влияние или изобилни материални средства, а спечелените в скришната стаичка с Бога, когато усърдната вяра се обявя на мощната десница на Силния.“ *СЦ, IV, 414*

Там четем още нещо: „Молитвата, идваща от усърдно, вярващо сърце, е действена, пламенна и помага много. Бог не винаги отговаря на молитвите ни така, както очакваме, защото е възможно да не се молим за това, което би било най-добро за нас. Но в безпределната си любов и мъдрост ни дава онова, от което най-много се нуждаем.“ *СЦ, IV, 496*

Искам да приключа настоящите размисления с цитат от Духа на пророчеството:

„Братя, молете се в дома, в семейството, сутрин и вечер; молете се усърдно в стаичката си и през време на дневния труд издигайте душата си в молитва към Бога. Именно така ходеше Енох с Бога. Тихата, но пламенна молитва на душата се издига към престола на благодатта подобно на благоуханен тамян и Бог я приема като да е била произнесена в светилището. За всички, които Го търсят по такъв начин, Христос е бърз помощник в беда. В ден на изпитание тези хора ще бъдат силни и непоколебими.“ *СЦ, IV, 516 (рус.)*

□

Законът на влагането

Законът на влагането

“Каквото посее човек, това и ще пожъне.” (Галатяни 6:7)

Слушали ли сте някога за закона на влагането? Разбира се, че сте слушали, нали той съществува и действа във всички сфери на нашия живот! И той гласи така: „Каквото посее човек, това ще пожъне.”

Нашият живот е устроен по такъв начин, че хората постоянно са заети с нещо, което правят, за което размишляват, мечтаят, към което се стремят.

Господ дарява човека със сила, здраве, таланти и време. И това, в което хората влагат своето време, своите сили и таланти, е пропорционално на това, което получават в този живот и което ще получат след като приключи този живот.

Например човек може да използва своя талант за създаване на ваксина против рака, а може да го вложи и в създаване на бактериално оръжие. Хората могат да вложат силите и здравето си в помощ на гладуващите, а могат да ги вложат и в създаване на престъпни групировки.

Можем да употребим времето си в компютърни игри, а можем да го вложим и в грижа за инвалиди. Можем да посветим мислите си на обмисляне отмъщение на обидилия ни или да ги вложим в размишление за всеопрощението на нашия Спасител Исус...

Всеки ден хората използват 24-те часа така, както сами искат. Те изграждат своя живот, влагат сили и здраве, и естествено получават резултатите от своите вложения. Но често тези резултати съвсем не ги радват.

* Една жена повярвала в Христос на преклонна възраст. Към това време тя била вече сериозно болна и се оплаквала: “Защо Господ ме наказва така?” Но тя не съзнавала, че не Бог я е наказал, а самата тя. Нали през всичките минали години тя не съблюдавала законите на здравето и не разбирала закона на влагането. Пушила, пила, яла вредна храна, рядко излизала на чист въздух, работата ѝ била седяща, а тя не се затруднявала с разходка пеша. Към това, тя често била в лошо настроение и малко почивала. В резултат жената сама си заробила цял букет от болести и сега никой не ѝ бил виновен! Нали каквото посее човек, това и жъне...

* Познавам майка, която твърде много се огорчаваше поради порасналия си син. Тя твърдеше, че синът ѝ не я уважава, критикува я, упреква я и не ѝ говори добри думи. Синът пък, в отговор на нейните упреци, казваше: “Майка ми ме възпита, крещейки и критикувайки, никога не ме хвалеше, всякога ме упрекуваше дори за дребни неща, никога не се съгласяваше с моето мнение. Къде да се науча на уважение към хората, на добри думи и топлота?”

Да, тази майка също не е знаела, че законът на влагането много силно действа в семейните отношения. Майката сеела критики и упреци, забравила за добрите думи, сега синът ѝ ѝ връщаше също упреци и критики...

* В друго семейство бащата през всичкото време се обиждаше на дъщеря си, която много рядко идвала да го навести. Дъщерята пък, в отговор на упреците на баща си, казва-

ше, че татко ѝ така я е научил. Той всякога бил зает с работа или със свои дела, никога не му оставало време да прекара с дъщеря си, да поиграят с нея, да поговори. “Наистина имах родители, но се чувствах ужасно самотна, защото всякога не им оставаше време за мен” – с горчивина си спомняше тази дъщеря.

Този баща също не е знаел за закона на влагането. Той сеел самотност в сърцето на дъщеря си, лишавайки я от времето си, и сега, в старост, сам жънеше самотност...

* Една жена се оплаквала на приятелката си: “Моят син съвсем не слуша, стана агресивен, жесток, започна да води разгулен начин на живот.” Приятелката ѝ я попитала с какво се е занимавала тя през свободното време. Жената отговорила, че често гледала боеве, с часове прекарвала в Интернет в сайтове със съмнително съдържание, слушала лекомислена музика и общувала с такива другари. Тогава приятелката ѝ казала: “Той е засял сърцето си с лоши семена и сега всичко това се отразява в неговите мисли и постъпки – тази безнравственост и жестокост...”

Каквото посее човек, това ще пожъне

Ако човек посее в градината семена от моркови, никога няма да получи домати, колкото и да иска това. Когато на човек му говорят добри думи и се усмихват, то в отговор той също се усмихва и отговаря с добри думи. Ако на човек му крещат, то и той е готов да крещи в отговор. Така

действа законът на влагането!

Господ ни е подарил живот. Ние сме свободни и можем да вложим своя живот където сами искаме, но и самите ние ще жънем плодовете....

Можем да вложим всичките си сили във временни неща, в богатство, слава, но всичко това ще ни даде само временно "щастие", което не ще можем до край да наричаме настояще щастие. С пари никой не може да си купи вечна младост, сила, красота, любов и живот...

Но можем да бъдем и съвсем по-други. Можем да вложим живота си в узнаване на неговия смисъл, в общение с небесния Отец, в изучаване на Библията и в помощ на хората и да получи това, което никога не ще намери нито един невярващ – мир, покой и радост в сърцето, постоянен всемогъщ Приятел до нас, помощ и окуражение във всички горчивини на живота, а също спасение и вечен живот.

Нашият мъдър и безкрайно добър небесен Баща отдаде най-скъпото Си, което имаше – Своя Син – за спасение на всеки от нас. Исус отдаде Своя живот напълно без остатък: Той малко се хранеше, малко спеше, много се трудеше, всякога се молеше и безкрайно вършеше добро. Той сееше любов, доброта и надежда в сърцата на всички, с които общуваше. Искаше да засее със Своята любов целия свят, за да можеше в сърцата на хората да се породят нови стремежи, нови мечти и нови надежди. Исус знаеше закона на влагането и затова Той получи и ще получава такъв обилен урожай: много души в света намират мир, покой, любов и надежда в Него.

Господ призовава и нас внимателно да се отнасяме към закона на влагането и обмислено да влагаме Неговите дарове – сили, здраве, таланти, мисли и време. Ако в нашия живот (в душата, в семейството или във взаимоотношенията с околните) възникнат проблеми, то може ли да бъде не това, което сеем в нашите сърца и в сърцата на нашите близки? Нека поддържаме постоянни близки отношения с Господ, за да знаем как по най-добър начин да влагаме съкровища в своя живот, за да получим настояща радост на тази земя и вечна радост в царството на нашия любещ Творец! □

Е. Маскин

А. К. Сас

Голямата Библия

Когато баща ми бил библейски работник, още в Унгария, бил замолен да посети един член на църквата, който живеел изолиран много далеч от църквата. Ще го наречем Старият брат. След дълго пътуване баща ми пристигнал в дома на Стария брат към вечерта. Като похлопал с ръка на вратата, Старият брат излязъл да го посрещне. Баща ми се представил като служител на църквата. Сълзи потекли по бузите на брата, като казал, въздишайки: "Моята жена е обхваната от седемдесет и седем демона. Изгори религиозната ми литература, песнарката ми и Библията ми. Непреклонна и твърда е. Страдам твърде много поради вярата ми; тя е повлияна от нейните роднини. Въпреки това, моля, влез, брат."

Баща ми влязъл в къщата и разговаряли за малко в гостната стая. След това Старият брат казал: "Моля те, мили братко, напусни дома ми преди жена ми да дойде.

Тя скоро ще пристигне и знаей, че ще те изгони."

Не след дълго, само няколко минути след молбата на брата, жена му пристигнала. Била висока дама, непреклонна и твърда. Без никакво колебание попитала баща ми: "Кой си ти и какво правиш тук?"

"Аз съм мисионер – казал баща ми – и дойдох да посетя вашия съпруг, който е член на моята църква." Тя отворила широко вратата и посочвайки я, казала със заповеднически тон: "Вън от къщата ми, преди да те попаря!"

Баща ми се сбогувал и напуснал къщата. Старият брат изтичал след баща ми и казал:

"Ти не можеш да отидеш сега в града, защото вече се стъмва. Ще те заведе до съседа, следващата врата, при една възрастна двойка, да прекараш нощта с тях."

Той представил баща ми на съседите си на съседната врата и напуснал. Старата двойка привет-

ставали баща ми с “добре дошъл” за вечеря и след яденето го поканили да четат от Библията. След четене, пеене и молитва, отишли да спят. Сутринта преди баща ми да напусне дома, му било казано, че ще бъде добре дошъл да ги посети отново. Той обещал, че скоро пак ще дойде.

На следващия ден този съсед казал на “дивата дама” за посещението на баща ми и как обикнали всичко, което той представил. Тя станала много любопитна и ги замолила да кажат на баща ми да я посети, понеже тя също искала да чуе, когато той пак дойде.

Няколко месеца по-късно баща ми ги посетил и когато старата двойка видяла баща ми, казали: “Така се радваме, че дойде. Да знаеш, че “дивата дама” иска да те види. Тя поиска да ти кажем, че също иска да чуе четенето от Библията.”

Това били добри новини за баща ми. Така той отишъл да види Стария брат и жена му. Когато пристигнал в техния дом, братът излязъл да го посрещне на вратата и отново със сълзи. Казал: “Брат, Гургели, аз съм така щастлив сега, понеже моята жена се промени. Всеки ден пита кога ще дойдеш да ни посетиш. Сега тя се интересува да чуе Божието Слово. Моля, влез.”

Щом стигнали двамата до вратата и влезли в стаята “дивата дама” изкомандвала с властен тон:

“Моля, седнете. Сега аз искам да чуя от Вас всичките песни, четения и молитви, които представихте на моя съсед. Ето защо исках да дойдете в нашия дом.”

Започвайки с песен и молитва, баща ми провел едно библейско изучаване и особено й показал необходимостта от покоряване на всичките Божии заповеди. Тя въздъхнала дълбоко. След малко изведнъж се изправила и напуснала стаята, отишла към портата и изчезнала. Отишла направо до къщата на брат си, който бил клисар. Поканила го да дойде и слуша обяснението на този нов проповедник. И така, брат й дошъл. Бил висок, силен мъж. Посочвайки към баща ми “дивата дама” казала на брат си: “Слушай този човек, а не свещеника. Той може да обяснява много добре Библията.”

Клисарят слушал обяснението за десетте Божии заповеди. Като чул четенето на четвъртата заповед

за съботата, прекъснал четенето и казал: “Това е така според твоята Библия, но в нашата е различно. Ние трябва да спазваме неделата. Това е денят, в който да отиваме на църква.” “В твоята Библия е написано точно така, както е написано тук” – отговорил баща ми. – Всичките Библии са еднакви.” Клисарят продължавал да твърди, че в Библията, от която свещеникът четял всяка неделя, е различно. Когато баща ми настоял твърдо, че в Библията, която те имат в църквата, също се казва в четвъртата заповед “събота”, а не “неделя”, мъжът казал с решителен глас: “Ще отида до моята църква и ще донеса нашата Библия. Ако пише както ти казваш, имам причина да се разправам със свещеника. Но ако е както аз казвам, ти ще изгубиш живота си, понеже измамваш верния.”

Мъжът тръгнал и отишъл право в църквата, отворил вратата и бавно се приближил до олтара, взел огромната Библия върху амвона и я донесъл в къщата на сестра си. Поставил я на масата и когато я отворил, половината от масата се покрила с голямата Библия. Тогава сравнили десетте заповеди в двете Библии една по една. Той се съгласил, че първата, втората и третата заповеди са точно същите в двете Библии. Но когато била прочетена четвъртата заповед, той възкликнал с учудване: “Защо свещеникът винаги казва, че трябва да спазваме неделата, когато тук се казва събота? Той чете заповедта много често, но никога не сме го чули да чете, че трябва да спазваме съботата.” “Трябва да го попитате защо чете неделя вместо събота” – казал баща ми. “Ще направя това незабавно. Трябва да реша този проблем с него.” Клисарят казал тези думи повече ядосано, отколкото учудено.

Той взел голямата Библия и отишъл право в къщата на свещеника. Когато свещеникът видял клисаря с Библията в ръцете му, се възмутил и много се ядосал.

“Кой ти позволи да изнесеш тази свята книга от църквата?” – запитал свещеникът.

“Кой ти е позволил на тебе да ни учиш да спазваме неделя, първия ден от седмицата, когато тази книга казва, че трябва да спазваме седмия ден от седмицата – събота?” – запитал клисарят.

“Не това е същественото. Моят въпрос е: Как се осмели ти да вземеш тази свята книга в ръцете си?” – настоял свещеникът.

Духът на Юда, който още не е угаснал по никакъв начин, се проявил. Не било трудно за свещеника да разбере кой наблизко е поучавал това, което той считал като нови “странни доктрини”. Той узнал деня на отпътуване на баща ми. Наел шестима мъже да причакат баща ми на едно място край пътя и да го убият. Старият брат и другите четирима интересували се души открили намерението и мястото, където е щял да бъде поставен капана и посъветвали баща ми да не заминава в този ден. Баща ми не могъл да приеме молбата им, понеже имал определена среща на друго място. С тях те се сбогували и му пожелали Божието покровителство и спасение от ръцете на зли човечеци.

Приближавайки онова място, където се е предполагало, че ще причакат баща ми, той видял шест мъже да стоят край пътя с прътове в ръцете си. Когато минал, баща ми ги поздравил: “Добро утро!”

“Това е той” – казал един от групата.

“Сигурен ли си?” – запитал втори.

“Тогава да тръгваме” – казал трети, правейки крачка напред.

“Чакай! Ами ако не е той?” – казал следващият.

“По даденото за него описание, това трябва да е човекът. Погледни! Той е нисък, носи черен костюм, държи чанта и носи очила” – добавил друг.

Докато продължавали да дискутират помежду си, баща ми напреднал с бързи стъпки и стигнал пресечката, където трябвало да хване превозното средство. По Божие провидение хванал автобуса, който тъкмо минавал, отишъл до града и оттам взел влака, и се прибрал у дома. Така животът му бил пощаден, истината защитена и светлината, идваща от Божието Слово огряла. Благодарим на Бога за Неговото удивително провидение, бдителност и грижа. Още веднъж се изпълнило Божието обещание: “Ангел Господен се опълчва около онези, които Му се боят, и ги избавя.” (Псалм 34:7)

Жан Анри Дюнан

1828 - 1910

Биографията на Жан Анри Дюнан – това е без съмнение, една от най-необикновените истории, каквито може да се намерят. Това е биография на човек, който е бил най-големият неудачник и в същото време се е ползвал с най-широкото признание в най-новата история. Това е биография на човек, на който му се е случило да обядва и на царската трапеза, и да се храни с бродяги, който бил един от най-упоритите и користолюбиви хора в света, но в същото време повече от всеки друг влиятелен човек е проявил съжаление и състрадание към съвременниците си.

Животът на този човек е пълен с неочаквани промени и на пръв поглед противоречив; обхваща период от европейската история от 1828 г. до 1910 г., изпълнен с романтика и кръвопролития. Дюнан прекарал детството си в разкошна и богата среда в Женева, Швейцария. Семейството му било заможно и с обществено положение. Баща му бил градски съветник по въпросите на поземлената собственост. Наред с това родителите на Дюнан ревностно посещавали църква и Дюнан, широкоплещест, с рижава коса седемнадесет годишен юноша, скоро започнал да търси за себе си отговори на духовни въпроси. Какво означава да бъдеш християнин? Как може човек да познае Бога? В кое е смисълът на живота?

През 1816 г. на длъжност пастор в Женева бил назначен млад, енергичен евангелски проповедник, който съумял да завладее сърцата на гражданите. Това бил пастор Луи Госен. Той проповядвал в голяма църква, която била пълна до

краен предел от хора. Тук, притискан сред енориашите, младият Анри Дюнан редовно слушал проповеди, указващи на необходимостта от лично обръщане към Христос, и тези проповеди произвели върху него дълбоко въздействие. Когато навършил осемнадесет години, той станал благочестив християнин и посветил на Христос своя живот и бъдеще.

Дюнан не губел време за търсене на възможности за разпространение на своята новопридобита вяра сред другите. Всяка неделя в два часа през деня той минавал през мрачните железни врати на градския затвор и посещавал заключените в килии, разказвайки им за това как е намерил Спасителя. За приятелите студенти той организирал ежемесечни разходки по планините, където главна тема на разговора била необходимостта от търсене Господа. Скоро на тези разходки започнали да се събират повече от сто млади хора. Всяка разходка завършвала със събрание, което в обкръжението на бели колони и отделни тъмни дървени стени в приемната зала на баща му много от неговите другари намерили пътя към Бога.

Тези събрания след това били преобразувани в Първи швейцарски младежки съюз (ИМКА), и впоследствие родителите на много от младите хора, пътувайки по работа или учене в други части на Европа, започнали да провеждат там такива събрания за младежите. Дюнан, работещ в това време като пътуващ банков администратор, успял

да създаде контакти и да установи взаимна връзка с всичките тези клонове на ИМКА. Организирайки тези многочислени младежки събрания, той бил толкова пълен с енергия, че един от неговите сътрудници писал: "Моята задача не беше от леките. Аз трябваше да задържам Дюнан – той имаше удивително усърдие и енергия. Знаеше как да свърже скъсаните нишки, как да върне напускащите, как да вдъхнови отслабващите и да ободри малодушните." Бидейки още млад християнин, Дюнан всъщност станал основател и главен ръководител на европейския ИМКА.

Организаторските и дипломатическите способности на Дюнан били забелязани също и в банката, където работел, и го повишили в длъжност, назначавайки го за свой представител в Северна Африка.

Тук, ставайки началник на регионалния филиал на една от най-крупните международни банки, Дюнан се оказал в нова страна с богати перспективи, която по-рано се управлявала от фанатични племенни вождове, но сега се намирала под властта на Франция. Той си поставил за главна задача да построи и развие мини, заводи, домове и фермерски стопанства на участък земя с площ от 20 000 хектара.

Макар че Дюнан живеел в заможно женеvско семейство, богатството не разглезело притежателите си. Личните разходи били винаги ограничени, а задоволяването на своите желания и разточителността принципно не се одобрявали. Но в покорения от Франция Алжир богатството означавало разкош, положение, власт и притежаване на огромна собственост. В сърцето на Дюнан се разразила борба, тъй като той мечтаел за богатство, но в същото време се опитвал да почита своя Господ и да живее за Него. Той продължавал да посещава в Европа събранията на своята ИМКА и да живее повече или по-малко съответно стандарта на вярващ в Библията християнин, но започнал да допуска мисълта, че няма да понесе голяма вреда, ако едва-едва удовлетвори своите амбициозни желания да придобие голямо богатство.

В разрез със служебното си положение, Дюнан решил да се занимава със собствен бизнес и с риск за себе си започнал да купува земя и да я продава с надценка. След това отишъл по-далеч и получил от правителството право на аренда за повече от 400 хектара земя с перспектива за постройки, плантации, мини и заводи. Такава "малка стъпка" му коствала загубване на длъжността главен управител на женеvска банкова компания и той се потопил с главата в търсенето на щастие като частен бизнесмен в Алжир. Постепенно напълно го завладяло амбициозното желание за успех и богатство и сърцето му охладняло по отношение на Бога. Спомените от младостта отишли на заден план и той посветил всичките сили на ума си за устройване на своя бизнес.

Още като работил в банката Дюнан общувал с много високи кръгове от обществото. Познавал се с много богати и влиятелни хора, в това число и с такива могъщи хора като генерал Де Бофорт, началник щаба на Наполеон III. Благодарение на тези многобройни връзки той успял да получи много хиляди франка инвестиции за своите алжирски имения, за които бил длъжен да плаща 10 процента от годишния доход. Той спешно построил по ред нови мелници, домове, насадил плантации, надявайки се, че скоро ще получи също и така необходимото разрешение за построяването на водо-

провод. Но нито дипломатическите способности, нито силните връзки не могли да накарат френските власти в Алжир да му дадат право за ползване на вода, от която той така отчаяно се нуждаел. Без вода никак не можел да приведе в действие своите имения, а процентът на инвестициите все пак трябвало да се плаща.

Изминала година на разочарования и протакане. Той изпитал практически всички средства, за да обезпечи водоснабдяване, и сега му оставал единственият начин: да подаде молба до императора на Франция, Наполеон III. Но в това време Наполеон решил да окаже помощ на Италия за възвръщане на завзети от Австрия територии. Франция в съюз с Италия за пръв път започнали война в "съвременен" вид, с използване на жп линии и телеграфа на Морз. Освен това за пръв път кореспондентите наблюдавали хода на конфликта и предавали на редакциите на своите вестници драматични репортажи.

Военните действия започнали на италианска земя, където французите удържали победа над австрийската армия. Дюнан решил да се сдобие с прием при Наполеон III в това време, когато той командвал своите войски в Италия. Да чака докато императорът се върне у дома, би означавало за него банкрут. Дюнан разчитал в начало да спечели благоразположението на императора чрез поднасяне на подарък – написана от самия него книга за императора, изобилстваща с ласкателство по адрес на Наполеон по повод неговите заслуги и планове в международен мащаб. Е, след това би се възползвал от случая да обясни как алжирските му имения са дошли до упадък поради протакането на местните власти, не бързащи да му дадат разрешение за построяване на водопровод.

Дюнан отишъл в предната позиция, търсейки своя приятел, генерал Де Бофорт, който му показал как да намери щаба на Наполеон. А в това време войската се готвела за голямата битка, която била набелязана близо до Солферино, в околностите на Бреск, където Наполеон приготовил за бой 150 000 войници и 400 оръдия. Войската на австрийския император Франц Йосиф, в състав от 170 000 войници и 500 оръдия, се

разположила по хълмовете. Те заели горните укрепления на Солферино. Общо взето, повече от 300 000 души били изправени един срещу друг в протегание на десеткилометровата фронтова линия.

Дюнан бил на предния край на бойното поле на разсъмване на 24 юни 1859 г. В 6,00 часа австрийската пехота започнала настъпление срещу предната линия на французите. Пълчищата войници в бели мундири се движели напред, носейки огромни знамена с императорския орел. Зазвучали тръби, забили барабани, и огромната линия на французите също се движела напред, срещайки изгрева на слънцето с драгунски и улански доспехи.

На Дюнан всичко това му се струвало като игра: белите димове на изстрелите, пукотевицата на пушките и хилядите разноцветни мундири. Но неочаквано тази игра се превърнала в най-тежко кръвопролитие. Войниците се хвърлили в ръкопашен бой с щикове напред и започнали да мушкат, крещят, колят и се убиват един друг. Хората падали със стотици, както в ръкопашен бой, така и от ревящия огън на пушките и оръдията, идващи от хълмистите укрепления. Когато пехотата изгубила сила, в боя встъпила кавалерията, понасяйки се над разпрострените, гърчещи се тела, а след кавалерията следвала артилерията в конни впрягове, която задушавала и оставяла безчислено множество ранени. Французите настъпвали атака след атака, напразно опитващи се да превземат с щурм хълмистите укрепления, заети от австрийците, но изведнъж се разразила страшна буря с гръмотевици, и едва сега, под прикритието на проливния дъжд, те проникнали през оръдейното покритие и се втурнали в Солферино.

По такъв начин отбранителната линия на австрийците била пробита и те започнали да отстъпват. Даже Наполеон бил смаян и уплашен от цената на своята победа, възсядайки бял жребец след приключването на битката. Наблюдавайки всичко станало, Дюнан преживял силен шок. Той писал:

"Когато на 24-и изгря слънцето, то освети най-ужасяващата картина, каквато само можете да си представите. Телата на хора и коне покриваха бойното поле. Трупите се търкаляха на пътя, в окопи, в

ровове, из храсталаци и на открити места. Подстъпите към Солферино буквално бяха постлани с мъртвци.

Нужни бяха три денонощия, за да се погребат труповете, търкалящи се на бойното поле... Телата се събираха със стотици в огромни братски могили."

Убитите в боя, които били най-малко 40 000 – главно млади хора – лежали в мръсни кървави локви, а заедно с тях лежали техните разбити мечти за слава и победа. Дюнан се отправил в близкия Кастильон, търсейки щаб-квартирата на Наполеон. Но вместо това намерил стотици тежко ранени войници от двете армии в огромно количество лежащи в църквите и на тротоарите. Междувременно Наполеон вече отишъл надалеч. В оставения им град имало достатъчно храна, вода и бинтове, за да се грижат за ранените, но селяните били в паника и нямало лекари, които биха могли да им окажат помощ.

В течение на три денонощия Дюнан живял сред този кошмар, запомняйки го за цял живот, занимаващ се с организиране и ръководене на медицинска помощ сред мъртви и умиращи хора, пострадали в битката при Солферино. Станал известен под прозвището "човекът в бяло", когото почитали едва ли не като ангел. Имайки за помощници всичко няколко селяни, той хранил хората, превързвал раните им, докато накрая дошли няколко лекари за организиране на полева болница.

Веднъж Дюнан видял как италиански войници заплашвали да изхвърлят ранени австрийци от стълбите на църквата Кieza Магоре в Кастилионе. "Спрете - извиквал им той, - не правете това! Те са ваши братя!" Войниците се подчинили, а думите "Sono fratelli" ("Те са братя") станали девиз на системата за оказване на помощ.

На четвъртия ден Дюнан намерил кола и се отправил да търси императора. Той все още желаел да спаси своя бизнес в Алжир и затова било необходимо да се срещне с Наполеон. Но никъде не било възможно да намери Наполеон, пък и неговата помощ се оказала впоследствие празен звук. И изведнъж силна тревога обхванала Дюнан. Преживяното в Солферино и трите дни, прекарани с ранените така

силно го развълнували, че той неволно буквално изпаднал във вцепенение. Нищо – даже страхът за съдбата на бизнеса – не могло да измести от мислите му Солферино.

Накрая седнал, взел перото и започнал да излива своите спомени на книга. От тях произлязла книга, която потресла света и накарала да се замислят дори държавни глави. В тази книга със заглавие "Възпоминание за Солферино" той подробно описал ужасите на битката заедно с нейните последици и се обърнал с призив към благотворителни организации, които биха могли да съдействат за оказване помощ на ранените, оставяйки при това неутрални по отношение на враждуващите страни. Незабавна практическа поддръжка на тази идея на Дюнан дошла от група влиятелни хора от родния му град Женева. Присъединилият се към него генерал в оставка, виден юрист и двама лекари образували *Комитет на петте* за осъществяване на идеята в живота.

Те предложили правителствените ръководители да изпратят представители на конференцията. Дюнан заминал на конференцията в Берлин, за да получи поддръжка за своя план. В Берлин идеята за гарантиране неутралитета на тези, които оказват помощ, била допълнена с предложение да се признаят за неутрални лица също и ранените. Дюнан получил покана за аудиенция при управителя на Саксония и извоювал почти всеобща поддръжка. Той посетил няколко глави на европейски държави, а след това председателствал първата международна конференция в Женева по организирането на Червения кръст, където била съставена Женевската конвенция. Убедителността и дипломатическите способности на Дюнан привлекли вниманието на шестнадесет правителства, четиринадесет от които изпратили делегати на конференцията.

Но в това време, когато Дюнан пътешествал по Европа, съдействайки за разпространението на Червения кръст, проблемите му в Алжир започнали да приемат все по-застрашителен характер. Дюнан решил още веднъж да се довери на своя герой – Наполеон III. Бил уверен, че ако му се удаде да получи аудиенция при него, всичките трудности ще се разрешат. Наполе-

он тъкмо се канел да направи официална визита в Алжир, и Дюнан се погрижил за това да бъде приет. Най-после настъпил денят, когато Дюнан, имащ такъв лесен достъп до управниците на Европа, застанал пред уклончивия император на Франция. Той му разказал за Червения кръст, а след това – за своите трудности в бизнеса поради липсата на вода в своите имения. За неопикуема радост и удоволствие на Дюнан императорът му обещал помощ и Дюнан излязъл от срещата с императора буквално с бързината на криле. Изпълнен с оптимизъм, той започнал да влага нови инвестиции и да развива работата по-нататък. Но Наполеон не направил абсолютно нищо, за да му помогне.

Но ето че в Алжир избухнала чума, започнала война, след това последвала холера, скакалци, земетресения, суша и най-суровата зима, известна по тези краища. Именията на Дюнан се оказали на границата на разрухата. Империята на бизнеса, заради която оставил своя Бог, скоро щяла да се разпадне. Но той си затворил очите за това, утешавайки се със сляпа надежда и решил с нови сили да се заеме с Червения кръст, на когото скоро предстояло да издържи първото сериозно изпитание за трайност, като организация.

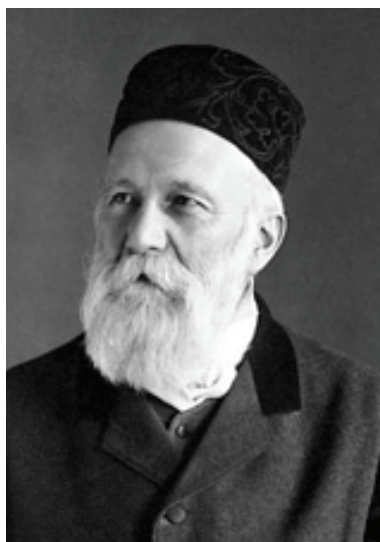
В Прусия печално известният Бисмарк хвърлял зловещата си сянка на международната арена. Преодолявайки възраженията на краля, той развихрил жестока и ненужна война против Австрия, в която се сблъскали две армии, всяка от които с численост четвърт милион души. Пруската войска била въоръжена с винтовки нов образец, със затвор, което им позволило бързо да разгромят австрийската армия, унищожавайки 25 000 души. През време на това кръвопролитие воюващите армии за пръв път изпълнили условията на Женевската конвенция. Пруските бригади на Червения кръст успели безопасно да изнесат всичките си ранени от бойните полета. Австрийците нямали отделения на Червения кръст и в резултат техните ранени лежали на откритото поле две денонощия под проливния дъжд, докато не ги вдигнали пруските спасители. Това било тържество на Червения кръст, а същевременно и обвинение срещу тези правителства, които не искали да организи-

рат оказване помощ на своите ранени.

В това време, когато Дюнан чествал на банкет, устроен в Берлин от кралските особи, никой не знаел, че го очаквал финансов крах. Случило се това, което и трябвало неизбежно да се случи: банката изискала от него погасяване на най-крупния превишен кредит, в резултат на което и останалите инвеститори започнали да изискват връщане на парите им. Дюнан изгубил всичкото си имущество – плантации, мелници, дъбови гори, оловни и златни мини, а също и състоянието на семейството си. В Женева банкрутирането се считало за най-голям позор и поради това Дюнан отишъл да живее в Париж, не смеейки да се върне у дома. За своите сътрудници в ръководството на Международния Червен кръст той станал толкова омразна фигура, че били принудени да го лишат от заемания от него пост.

Досега животът на Дюнан бил изпълнен с брилянтни върхове благодарение блестящите идеи, които в съчетание с изключителните организаторски и дипломатически способности му обезпечавали признание в международен мащаб. Създаденият от него Червен кръст оставил в световната история неизлечима следа. Но сред всичките си успехи и победи той всякога балансира на границата на фаталния край, водещ го към разорение. Дори в моментите на най-висши постижения и признания го пронизвал страх от надвисващата сянка на краха в сферата на бизнеса. А след банкрута му останала съвсем малка възможност да прояви блясък. Вярно, той имал неголям доход, позволяващ му да остане респектиращ човек, а когато от време на време избухвали военни конфликти, била необходима неговата помощ за организиране действието на Червения кръст, което го спасило от забрава, но клеймото на неудачник ограничавало дори и тези скромни възможности да бъде полезен за обществото.

През време на голямата война между Франция и Прусия, когато Бисмарк обрекъл на позорно преследване Наполеон III, Дюнан предприел рисковано тайно бягство от обсадения Париж, с цел да започне дипломатически преговори с германците. Ако не се вземат в предвид подобни кратки моменти

на известност, Дюнан бил изживял своето човек. Неизвестно как той отишъл в Англия да търси нова кариера, но всички врати се оказали затворени за него и той се зарадвал на предложението да работи по продажбата на новоизобретените музикални органи, привездани в действие чрез газ.

Връщайки се в Париж на възраст петдесет и три години, той бил принуден да попълни редиците на нищите. Няма нито пари, нито приятели, и често не бил в състояние да плати най-простото място за нощуване. Прекарал дълги, тъжни дни, бродейки по студентите парижки улици, преследван от спомени за миналото и за бедственото си финансово положение. В края на краищата Жан Анри Дюнан стигнал самото дъно на човешкото общество. Той оставил Бога на своята младост и възложил надеждите си на боговете на този свят. Станал предан и усърден слуга на главните движещи сили на материализма – богатство и положение. Повярвал в собствената си гениалност и способности и се доверил във всичките си работи на императора. Но когато дошло времето да получи от този суетен свят това, което му обещавал, светът му изменил и го предал на забвение.

И тогава, отхвърлен от света и забравен от приятелите, Дюнан накрая отново обърнал надеждите си към Този Приятел, на Когото някога беше казал: “Няма да Те оставя и да Те напусна.” Отделяйки се от суетата на земните успехи и неудачи, той се върнал към своя Господ и Спасител с молба за прощение и обновление на чувствата на духовния живот и мир. Възложил грехове-

те на користолюбивия си живот на голготския кръст и с цяло сърце повярвал, че Спасителят е понесъл на Себе Си неговата вина и наказание.

Дюнан се молил с думите на Давид, записани в Псалм 25: “Недей помни греховете на младостта ми, нито престъпленията ми. Помни ме, Господи, според милосърдието Си и заради благодтта Си!... Обърни се към мене и смили се за мене, защото съм усамотен и оскърбен. Облекчи скърбите на сърцето ми, изведи ме из утеснението ми. Вгледай се в угнетението и теготата ми и прости всичките ми грехове.” И когато той отново отдал живота си на Христос, върнала му се радостта от ходенето и общението с Него. Блудният син се върнал у дома.

Дюнан бил вече на преклонна възраст, когато светът отново си спомнил за него. Училищният директор на малко градче в швейцарските Алпи ненадейно узнал, че този мил почтен старец с дълга бяла брада, живеещ в местния приют, не е никой друг, а отдавна забравеният основател на Червения кръст.

Швейцарският журналист Вилхелм Зондерегер се заинтересувал от това и скоро историята за Дюнан станала новина номер едно в целия свят. Като разбрала за бедственото му положение, руската императрица му отпуснала малка пенсия. Берта фон Зутнер го посетила и предложила да помогне за възстановяването на репутацията му. Зутнер пишела често за него и самият Дюнан започнал да сътрудничи на пацифистките списания, които издавала.

През 1901 г. Дюнан станал първия лауреат на Нобелова награда за мир. Дюнан не създал семейство. Всичките средства, получени от Нобеловия комитет, завеща на благотворителни организации в Норвегия и Швеция. Той уредил и безплатно легло за бедни в Хайденския приют, в който прекарал последните осемнадесет години от живота си. Несъмнено, възвръщането от забвението и Нобеловата награда означавали за Дюнан много, но всичко това било нищо в сравнение с това, че той отново намерил Христос, и като награда – общението с Него.”

Питер Мастерс,
“Хора с особена съдба”

Ти имаш грешки,
които аз Немога да
понасям

Прочутият драматург и есеист Бърнърд Шоу е казал, че най-добрият път да се разруши една любов е женитбата. Защото щом се сключи брак, започва една психологическа промяна.

При започване на любовна връзка партньорите общо взето не се критикуват. Несъзнателно те са на ясно, че критиката разделя. Затова грешките не се забелязват, защото "любовта е съляпа". След като двамата се оженят, става нещо ново. Повече не съществува опасност партньорът да бъде изгубен. Така двамата си казват: "Сега ще бъда съвсем честен!" И те решават твърдо: "Ще те променя, защото ти имаш грешки, които аз не мога да понасям. Ще те оформя, така ще те преобразя, че от моя гледна точка ще си съвършен!" И как става това? Като се използва за инструмент критиката.

"Но аз ти мисля само доброто"

Някои брачни партньори критикуват без самите да забелязват. Други добавят като обяснение: "Но аз ти мисля само доброто". Или – ако един от двамата има по-висока позиция в професията – той мисли същевременно, че и има право да критикува другия. Има брачни двойки, които се критикуват със садистична охота и един друг си отмъщават. Други пък са възпитани в атмосфера на постоянна критика и пренасят това състояние в брака си, понеже го

считат за нормално. Но Библията казва: "Не съдете, за да не бъдете съдени." (Мат. 7:1)

Когато някой брачен партньор критикува, той изхожда от това, че е по-силен и поради това може по-добре да преценява ситуацията. И все пак безкритичният партньор е по-силният. Ако той признае критиката, ще се избегнат конфликти и един привиден мир е възможен, макар че чувствата на критикувания брачен партньор са наранени.

В повечето от случаите той няма просто да преглътне, но ще окаже съпротива. И последицата: бракът все повече ще се разпада. И ако и двамата брачни партньори постоянно се посрещат с критика и недоволство, напрежения и стрес стават трайно състояние и брачните лица нямат вече спокойни минути.

При една анкета със сто брачни двойки, които имаха да се борят с големи проблеми, бе съобщено, че във всички случаи критикуването е играло важна роля.

Фронталното нападение

Все пак критиката не започва едва в брака, но дълго още преди сключването на брака. Тя засяга всъщност всеки човек. Използвали сме я като оръжие срещу онези, които по някакъв начин са ни заплашвали: съперниците в класа, учителите, братята, сестрите, родителите или началника. Само с тази разлика, че там постоянно можем да критикуваме **зад гърба**, докато в брака избираме **фронталната атака**.

Когато пораснем, свързваме се с приятели, които имат същите

идеали като нас. Те заемат същото критическо становище, което ние застъпваме. Тази груповата принадлежност ни дава едно чувство на сигурност. Това отново ни кара да вярваме, че сме по-добри от другите. И ако някой не се брани от нашата критика, приемаме, че ние сме по-силните. В един брак е друго. Когато някой критикува брачния партньор, всъщност критикува себе си. Защото Бог създаде мъжа и жената като "плът от плътта".

Критиката убива

Какво е критика?

Библията казва, че критиката означава присъда или осъждане. Когато някой брачен партньор се опитва чрез критика да преобрази личността или темперамента на другия, той се провинява. Нещо повече, не трябва да държим сметка за прегрешенията на другите. "Един другиму теготите си носете" – се казва в посланието към галатяните (Гал. 6:1-4).

Суровото критикуване може да предизвика само хаос и разрушение. В Притчи се казва: "Смърт и живот има в силата на езика, и онези, които го обичат, ще ядат плодовете му" (Пр. 18:21). Затова изпитвайте себе си: убивате ли чрез критика или градите чрез любов?

Критиката руши и стойностната представа, която един брачен партньор има за себе си. Ако той постоянно е нападан от другия с критика и може би я счита за уместна, чувството му за собствено достойнство става все по-незначително – и той се старее все повече да се нагажда към другите. Но това води до това, че постепенно той се чувства все по-малочетен и накрая счита положението си за безнадеждно. Защото трябва да си каже: "Все едно какво правя, така и така не мога да угодя на моя партньор. Опитвах всичко, сега го оставям."

Същевременно чрез това той става все по-нерешителен. И тази нерешителност може да доведе до един вид детска зависимост и също до страх. Потърпевшият започва да се страхува от критиката на другия. Така любовта се задушавя, влечението се разрушава и половото изпълнение в брака става невъзможно.

Но критиката може да предизвика както равнодушие, така и аг-

ресия. И накрая критикът ще жъне това, което е сял. Нападките водят до контраатаки, обвиненията до контра обвинения, ирония и горчивина до съответните реакции.

Едно друго въздействие на критиката е мълчанието. Нападеният не отговаря повече, но си стиска устата. С това умира не само разговарянето, но и бракът, защото никой брак не може да остане по-нататък жив, ако не може да се разговаря открито и свободно един с друг.

"Приеми ме такъв, какъвто съм"

Критиката, като причина, води до това, че днес психиатричните клиники са пълни със съпрузи и съпруги, чийто емоционален живот е болен. Един съпруг, който беше женен от трийсет години и се намираще в една такава клиника, изведнъж по среднощ извика: "Само да можех да намеря жена, която да ме приеме такъв, какъвто съм!"

Критиката може да доведе и до оскърбителни разпавии, защото критикуваният партньор просто не знае вече как да постъпи с нападки на другия.

Критиката може да подтикне един брачен партньор към това да избяга или да започне нова връзка. Защото всеки търси човек, който да го признава.

Отчаяна от постоянната критика, една жена посегна на живота си. В предсмъртното си писмо, което остави, беше написано: "Не ми се удаде да ти угодя. До вечно невидждане."

Когато критиката е разрушила даден човек дотолкова, че той извърши самоубийство, това е един страшен резултат. Достатъчно е вече, ако брачният партньор чрез постоянната критика стане колеблив, неспокоен и нервен.

Но бракът има въздействие и върху децата. Родители, които постоянно се критикуват един друг, повлияват и на децата си със своето критично поведение. Децата по-късно никога няма да се научат да признават други. Накрая ще нападнат собствените си братя и сестри. И един ден, когато се задомят, брачните им партньори ще станат жертва.

Единствената "противоотрова"

Как да се преустанови критиката?

Ако брачният ви партньор е склонен към критикуване, правете усилия да се владеете. Гледайте на положението си като на особен случай да се научите на прощение (Мат. 18:21,22) и да проявите търпение (Ефес. 4:2). Когато вашият брачен партньор ви критикува, превърнете положението в благословение, като напълно съзнателно следвате Божието Слово: "Не въздавайте зло за зло или хула за хула, но напротив, благославяйте" (1Петр. 3:9).

И опитайте да срещнете партньора си с любов. Това е единствената противоотрова; чрез това може да се попречи на по-нататъшна кавга. Ако сте критикувани от брачния ви партньор, нека ви е ясно, че това е негов проблем, а не ваш.

И говорете с него (нея), щом положението е станало нещо неспокойно. Важно е другият да знае колко тежко ви е било в това положение. Опитайте се заедно да откриете защо другият е реагирал така, а не иначе. И молете се заедно проблемът да е уреден пред Бога. Така вашият брачен партньор става постепенно способен да се извини. И двамата ще се научите с подобни нови ситуации да се обхождате по друг начин.

На повечето хора им е трудно да признаят, че критикуват. Те са твърдо убедени в това, че критиката им е оправдана. Но критиката отнема на брака всичката радост.

Каквото и да кажете, както и да реагирате, винаги се ръководете от въпроса: Правя ли с това нещо добро на моя партньор?

И седнете заедно, и решете, никога вече да не се критикувате един друг. Тогава в брака ви ще дойде нова радост и вие ще повтаряте думите на Соломон, които казва в Песен на песните за своята жена: "Ти си все красива, любезна моя; и недостатък няма в тебе."

"Поставете капани"

Сега ще попитате: "Ако нещо не ми харесва в брачния ми партньор, как мога да му го кажа без да го нараня? Искам още веднъж да цитирам Песен на песните. Там много се

говори за любов, но и за мрачните сенки и долини в брака. И след това на едно място се казва: "Хванете ни лисиците, малките лисици, които погубват лозята; защото лозята ни цъфтят." (Пес. песн. 2:15).

Думата "хванете" означава нещо като: "поставете капани". С "лисици" се има предвид дребните, смуцаващи неща, които бързо могат да се вмъкнат между брачните партньори.

Лисиците идват нощно време в лозето. Те не се интересуват от листата и гроздето. Не, те гризат корените. С това пречат на растежа на растенията. На пръв поглед листата и гроздето изглеждат като че нямат никаква повреда. Но с течение на времето листата пожълтяват, гроздовете изсъхват и лозите умират. Така е и в брака. Винаги малките неща са, които гризат радостта на отношенията.

Ако в "лозето" ви е имало "лисици", тогава говорете съвсем спокойно и любезно за това, докато постигнете разбирателство. Допуснете, и открито, че имате свои грешки, които може да безпокоят брачния ви партньор. И когато сте така открити един към друг, тогава попитайте вашия партньор, дали тези качества, които вие самите вече чувствате у себе си като смуцаващи, не са неприятни и на него. И не се обезсърчавайте от неговия отговор.

Бъдете също готови да кажете: "Съжалявам направих грешка, сбърках." Много по-лесно е да признаете една грешка, отколкото да я прикривате чрез нападение. И ако партньорът ви наранява, не реагирайте рязко, но поставете любовта над всичко и се опитайте с добро да говорите с него за това.

Любовта може напълно да ни промени – също и брачния партньор. Но кой може да ви я подари? Сам Бог. Защото Той е създал всеки един от нас. И ако вие и вашите партньор вярвате в Него, тогава вярвайте и че Той ви е приел като Свои деца. Чрез тази любов вие можете да се научите действително да се приемете един друг.

К. Масейя

Из дневника на една Библия

17 януари: Едва ме отпечатаха и не давайки ми даже да се насладя на светлината, ме пхнаха в кутията, където се оказах в близко съседство със себеподобни.

20 януари: Най-после някакво движение. Вдигнаха нашата кутия и я понесоха на някъде. След това чух шум и почувствах, че се издигам във въздуха.

22 януари: Скриха нашата кутия и мене, най-после, ме извадиха на светло. Някакъв усмихващ се човек ме взе в ръка и ме предаде на друг, не усмихващ се човек с думите: "Вземи, приятелю, занеси я, както обеща, чети я всеки ден, за да се укрепиш във вярата.

23 януари: Занесоха ме в достатъчно уютна квартира и ме поставиха на етажерката, наред със сборници с фантастика.

27 януари Преместиха ме на нощното шкафче.

7 февруари: Избърсах от мен праха.

8 февруари: Хазаинът ме взе в ръце, почеса се зад тила и грижливо ме постави на мястото.

11 февруари: Отново ми избърсах праха.

14 февруари: Най-после хазаинът ми намери приложение: на едно от нощните му шкафчета се счупи кракът и мене заедно с други книги ме подложи да подпре шкафчето.

16 февруари: Хазаинът купи ново краче за шкафчето и аз отново заех почетно място на масичката.

5 март: Хазаинът ме отвори, опитвайки се да намери в мене място, доказващо на жена му, че не е права, но така и не намери.

16 март: Хазаинът, не знам защо, ме отвори и ме сложи на нощното шкафче, обърна се настрана в кревата си. Не разбрах защо, докато не узнах от разговора на хазаина с жена му, че днес ще дойде у тях пастора. Пасторът дойде и когато ме погледна, дълго с удивление разпитва хазаина какво полезно намира за себе си в първата глава на първата книга Битие, на което хазаинът ненужно ме отвори.

17 март: След случая с пастора отново ме поставиха на етажерката за книги.

12 юни: Хазаинът отива на море. Свалиха ме от етажерката и ме пхнаха в куфара.

1 юли: Хазаинът се върна, не преставайки да повтаря как му харесала отпуската. Не мога да изкажа моето мнение, тъй като през всичкото време преседях в куфара.

2 юли: Хазаинът ме извади от куфара и ме постави на етажерката, след това си промени решението и отново ме постави на нощното шкафче до кревата му.

5 юли: С хазаина се е случила някаква беда, чете ме жадно.

12 юли: Уверена съм, че е приключило благополучно, защото вече не ме чете.

23 юли: Хазаинът за първи път ме взе със себе си на богослужение, но след няколко неуспешни опити да намери нужното място ме сложи настрана. След свършване на службата останах да стоя на стола. Наистина не на един, но на няколко други стола също като сираци лежаха забравени библии.

24 юли: Хазаинът ме занесе вкъщи.

1 август: Избърсах праха от мен.

А какво ще каже твоята Библия????!!

Работата на компютър

Напрегнатата гръбначна мускулатура, милионите движения в ръцете претоварват изключително опорно-двигателния апарат, предпоставят ревматоидни. Хроничните травми на хора, работещи ежедневно на компютър заплашват да се превърнат в епидемия, алармира пред БТА ревматологът д-р Стоян Андреев. 99% от седящите с часове пред монитора са със съзнанието, че това не е физическо натоварване. Първите симптоми от принудителната стойка и продължителното обездвижване се появяват след 2-3 години работа и са локализирани обикновено в гърба, ръцете, краката. След 5-10 години идват и органичните промени, посочват ревматолозите. Потърпевши са хора на възраст от 19 г. до 60 г. Те обаче нямат съзнанието, че са болни. 1/4 от потърсилите лекарска помощ отиват, когато болката стане нетърпима, коментират специалистите. На преден план са оплакванията в горната част на гръбначния стълб - шия, рамене, лакти, китки. Долната гръбначна болка е причина номер 1 за нарушената работоспособност след 45 г. Половината от работещите страдат от нея поне веднъж годишно. 90% от хората пък са я почувствали поне веднъж през живота си. В 85% от случаите болните остават с неизяснена докрай диагноза, отбелязват специалистите.

Копацията с мотика селскостопански труженик е по-облагодетелстван, защото съзнавайки тежкия си физически труд прави почивки. Служителят пред компютъра обаче продължава милионите си движения, радвайки се на "леката" работа. Той се натоварва почти колкото професионален спортист, а няма масажист и никой не се грижи за неговата рехабилитация. Ако един спортен състезател не ползва възстановителни процедури, кариерата му вместо 7-8 години, ще продължи 2-3.

Ревматолозите апелират за връщане на производствената гимнастика. Задължително е леко раздвижване на всеки половин час (около пет минути), а на един час - 10-минути. Така според лекарите ще се създадат навици за релаксиране на опорно-двигателния апарат. Погрешна е практиката, че ползваме балнеолечение едва като немощни старци. То трябва да започва дори в детска възраст. Противодействаща мярка са и добре раздвижващите спортове - плуване, бягане, ски и т.н., които е необходимо да присъстват в уикендите на компютърните потребители, препоръчват лекарите. В противен случай ежедневното претоварване ще доведе до прищипване на артрозните проблеми, коментират специалистите.

Разхладителните напитки бавно убиват

Както казва известен класик - от многото знание само неприятности.

Прилагат се нови и нови методи за изследвания за установяване на причините за развитието на различните заболявания. На анализ се подлага практически всичко: въз-

дух, храна, вода и всичко, с което контактуваме всеки ден.

Човечеството го обкръжават катаклизми, бедствия, расте радиационния фон... А между това учените продължават да се домогват до различни заплашващи хората неща, при което всяко от тях се оказва по-страшно от предишното. Например учените от Великобритания установиха, че безалкохолните напитки способстват за развитието на ракови заболявания.

Веществото бензен, открито в соковете, минералните води и други напитки, води до възникването на злокачествени тумори. Споменатото вещество се образува при взаимодействие при определени условия с такива безопасни вещества, каквито са аскорбиновата киселина, витамин С, натриев бензоат. При попадане в организма на последното вещество, много често се развиват тумори от кръвотворна тъкан, в това число и злокачествени.

Според лабораторните анализи в популярните сокове съдържанието на бензен превишава 8 пъти пределно допустимото.

Пристрастяването към съвременните газирани напитки може да ви заведе в кабинета на онколога. Такива изявления направиха учени от Мемориалната болница в Тата, Индия.

Четвъртата заповед от Божия закон се застъпва за здравето

"Помни съботния ден, за да го освещава. Шест дни да работиш и да вършиш всичките си дела; а на седмия ден, който е събота на Господа твоя Бог, да не вършиш никаква работа, нито ти, нито синът ти, нито дъщеря ти, нито слугата ти, нито слугинята ти, нито добитъкът ти, нито чужденецът, който е отвътре вратите ти; защото в шест дни Господ направи небето и земята, морето и всичко що има в тях, а на седмия ден си почива. Затова Господ благослови съботния ден и го освети." (Изход 20:8-11)

Както признават учените, тази заповед се явява залог не само за духовно, но и за физическо здраве. Едно от най-важните открития на съвременната хронобиология стана откриването в човешкия организъм на седемдневен ритъм. Той се проявява във вариациите на кръвното налягане и сърдечния ритъм, възприемчивостта към инфекции и дори преживяемостта на присъдените органи.

Питагор е смятал, че седмицата олицетворява единни процеси у човека, които не познаваме. Той пръв забелязва, че основните тонове на гамата са 7.

Американски учени са потърсили тази закономерност в нервната система и по-специално при зрението. При многобройни опити било установено, че човек за разлика от останалите същества, може да възприема едновременно да седем зрителни възприятия. Седем едновременно е неговият предел. При съвършено различни изследвания на човешкото ухо учени от Чикаго установили, че максималният брой тонове, които неподготвен човек може да различи, е... седем. Отново седмицата става предел за възприятия, и то при зрението, и при слуха. На практика 97 процента от информацията за околната среда получаваме именно с тези органи. Това означава, че седем бележи върха на психичните възможности на човека за едноре-

менно възприемане на света.

Физиолозите търсят съвпадение в устройството на нервните клетки. След всяко дразнене невроните напимер имат период на рефракция, който отново стига до числото... седем. Може би наистина това число е биологично програмирано в нашия мозък като ритъм, който подчинява живота ни.

Поради това съблюдаването на съботата – отказ от всекидневната работа, празнословия и посвещаването му на изследване Библията, молитва, семейството се явява залог за съхраняване не само на духовното, но ще подчертаем още веднъж, и на физическото здраве.

А. Опарин

кандидат на медицинските науки

ЗАВИСТТА РАЗБОЛЯВА

“Всичката беда идва от сравняването” – казва датският теолог Съорен Киркегаад. Едно изследване на германският Apotheke – Umschau установи, че завистта е и първоизточник на много болести.

Почти 70% от всички германци познават това чувство.

Над половината наистина се опитват да го потиснат, но при един на двама вече то е довело дотам, че на завиждащите активно е навредило. При това обекти на завистта са по-малко знаменити личности – само около 12% завиждат на звездите на филмите и телевизията, само 7% – на политиците и мениджърите, но предимно завиждат на своите приятели и познати.

Около 12% от германците страдат от това и телесно, и духовно. Те спят извънредно лошо, имат оплаквания във връзка със стомаха и сърцето и се чувстват “като сакати” – обобщава професор Ролф Хаубл от Института “Зигмунд Фройд” в Хамбург. Който напротив може да каже: “Научих се да съм доволен в каквото и състояние да се намеря”, той, така да се каже, наистина е за завиждане. Изказването е на апостол Павел и се намира във Филипийци 4:11.

Вие завиждате? – О, не, какво говорите! Освен ако е само бяла завист. Но това не е ли също лошо? Има ли разлика между бяла и черна завист? Толкова ли е хубава бялата?

Десетата заповед гласи: “Не пожелавай къщата на ближния си, не пожелавай жената на ближния си, нито слугата му, нито слугинята му, нито вола му, нито осела му – нищо, което е на ближния ти.” (Изм. 20:17) Не се ли явява нарушаването на тази заповед източник на зло? Желанието да притежаваш това, което не ти принадлежи. Съвременното общество не се стреми да възпита младото поколение в послушание на тази заповед. Но нейното нарушаване довежда до нарушаване на много други заповеди. Желанието да притежаваш това, което принадлежи на друг, води до кражба, лъжа, прелюбодеяние и убийство. И макар само желание – това още не е действие, но то е неговото начало.

Неправилното желание води до неправилни действия. Затова Бог отделя в Библията много внимание на мислите на човека. “Защото каквито са мислите в душата му, такъв е и той.” (Пр. 23:7) “Защото от сърцето произхождат зли

помисли, убийства, прелюбодеяния, блудства, кражби, лъжесвидетелства, хули.

Това осквернява човека.” (Мат. 15:19,20)

“Повече от всичко друго, което пазиш, пази сърцето си, защото от него са изворите на живота.” (Пр. 4:23) Ако допуснем в сърцето си, в ума си порочни мисли – те могат силно да ни навредят.

Веднъж купихме на дъщеричката малка играчка – пухена лисичка. Тя много ѝ се понрави и я взе в училище. Там другарките ѝ играели с лисичката вместо нея. А когато се върнала в клас след междучасието, не намерила в чантата кутията с играчката. Някое от децата си помислило: “Каква красива лисичка! Аз нямам такава, нека сега бъде моя.” След това случайно я видели в чантата на едно от момичетата. Желанието води до действие...

От детство хората се приучват да желаят чуждото, да бъдат “не по-лоши от другите”. Счита се, че това не е страшно. Особено ако е бяла завист... Но не е така. Библията казва: “Завистта разлага костите” (Притчи 14:30). Тя нанася вреда най-вече на този, който завижда.

Желанието да се има това, което принадлежи на друга личност, някога превърна прекрасния ангел Луцифер в Сатана. Той пожела да има слава и поклонение подобно на Божия Син. Закопня да застане на Неговото място. Пророкът така описва падението му: “Как си паднал от небото ти, деннице, сине на зората! Отсечен до земята – ти, който повеляше народите! А ти казваше в сърцето си: “Ще възляза на небесата, ще възвиша престола си над Божиите звезди и ще седна на планината в събранието на боговете... Ще възляза над облачните висини, ще бъда подобен на Всевишния.” (Исаия 14:12-14). Не се получи да стане като Бога. Затова пък стана дявол и Сатана. И създава зло на земята. Няма бяла завист – тя е само начало на черната.

Библията ни разкрива още едно ужасно последствие от нарушаването на тази заповед. Евангелието от Марк, описвайки историята на Исус Христос, казва: “Главните свещеници от завист бяха Го предали” (Марк 15:10). Човешката завист беше една от причините за распятието на Божия Син. Хората завиждаха на Исус дотолкова, че Го убиха. Има за какво да се замислим.

Важно е да разберем Божието обещание, изразено в тази заповед: “Не пожелавай чуждото”. Това казва Бог на Своите деца и Той очисти разума и мислите ни от греха и порока. Нашето общение с Исус Христос Му дава възможност да отстрани от сърцето ни завист и порочност. Не е възможно да станем подобни на Бога, ако не общуваме с Него. Но този, който е близък с Господа, ще стане подобен на Него в своя характер.

Колко войни, кражби, кавги и тем подобни не биха били на нашата земя, ако позволяхме на Спасителя да промени нашите сърца, да ги очисти от завист и пожелаване на чуждото! Обърнете внимание колко леко се общува с човек, който не ви завижда, а искрено се радва на вашия успех или придобивка. И на такъв човек е твърде леко да живее в този свят, където всеки иска да се похвали, че има нещо, което ти нямаш.

Така нека дадем възможност на Господ да запише тази заповед в нашето сърце. И тогава ще станем още по-подобни на Него.

Привет! Слушай какво ще ти разкажа...

При мой познат лекар отишла една жена: "Краката ме болят". А той ѝ казал: "Трябва да отслабнеш." Тя към него: "Докторе, а краката с какво ще ги лекувам?" Лекарят отговорил: "Трябва да отслабнеш. Краката страдат от излишното тегло!" Жената: "Не, докторе, изпишете ми лекарство, да пия." Но той само поклатил глава: "Трябва да смениш начина на живот, да минеш на диета. Без това и най-скъпите лекарства не помагат."

Друг познат медик коментира тази история така: "Болшинството болести се лекуват чрез променяне начина на живот. Но хората не слушат! По им е лесно да пият хапчета, отколкото да се дисциплинират."

С такива "клинически случаи" е пълно в обикновения, не болничния живот. Например човек има проблем: недоразумения в семейството. Или отсъствие на семейство, независимо, че иска да има. Или го преследват финансови неудачи. Или проблеми в отношенията с хората. И често, когато съвсем не могат да издържат, хората отиват при всевъзможни врачки, екстрасенси, гадатели. Те ще извършат някакъв обред – и всичко ще се разреши. Нужно е само да занесат снимка, да изпият нещо или да произнесат някоя фраза и още да заплатят пари, понякога не

малко. А нали врачуването във всяка форма е накупуемо; страшните му последствия неминуемо ще се появят. Хората, обръщайки се към "баби" и "дядовци" – чародеи, сами знаят (или се досещат), че отиват на поклонение на Сатана, че му отварят врата в своя живот. Но все пак го правят. А към Бога не се обръщат. Защо?

Да, защото Господ няма да им даде "скъпо хапче", а ще каже, както лекарят: "Трябва да промениш начина си на живот! Покай се, научи се да живееш по Божиите заповеди. Тогава и проблемите ще се решат." Бог посочва причината, а не "замазва" следствието.

Исус Христос казва: "Влезте през тясната врата, защото широка е портата и пространен е пътят, който води в погибел, и мнозина са онези, които минават през тях. Понеже тясна е вратата и стеснен е пътят, който води в живот и малцина са онези, които ги намират." (Матей 7:13,14) Често най-верните решения ни се струват най-сложни. Но отхвърляйки ги, ние ще получим още повече усложнения. А ако се съгласим да променим своя живот, както съветва Господ в Библията, ще получим гарантиран резултат. Влез през тясната врата, приятелю!

Твой Приятел

Здравето ли е най-важното?

Кое е по-важно от това да си здрав?

Желанието за здраве заема един голям статус в живота. И наистина човек най-вече прави много за това. В противен случай фармацевтичната промишленост, уелнис- и фитнес бизнесът нямаше да процъфтява толкова много. От години задачите за здравето са поставени по-високо от тези за храненето.

За здравето си той внимаваше във всичко. Хранеше се разнообразно и балансирано, спортуваше, не пушеше и не употребяваше алкохол, вземаше студен душ и спеше на отворен прозорец. Доколкото бе възможно прекарваше на открито и не подаваше ръка на някого, който имаше хрема. Редовно ходеше на изследване при лекари и следваше съвета им. При все това един ден лекарите му установиха левкемия. И въпреки интензивните и обременителни опити за лекуване, не можах да овладеем болестта, така че накрая умря от нея.

Състоянието на тялото прикриваше болестта

Пете Марович например беше звезда в най-висшата баскетболна лига на САЩ. Беше притежател на много рекорди в баскетбола. На 40 години здравният фанатик умря от скрит сърдечен порок. Последните му думи бяха: "Наистина се чувствам добре."

Много хора са много загрижени за телесното си здраве. Правят всичко, за да бъдат във форма. На някои здравето им се е превърнало почти в техен

бог и не знаят нищо по-възвишено от това да са добре телесно. Но един ден и те умират. Една френска поговорка гласи: "Смъртта стои на прага на всички онези, които прекалено се безпокоят за здравето си."

Първоначално Бог не беше предвидил болест и смърт за хората. Настоящото състояние един ден отново ще се промени, обещава Библията: "Смърт не ще има вече; нито ще има вече жалеене, нито плач, нито болка; първото премина." (Откр. 21:4) Едва в този, обещан от Бога свят, не ще има повече болест. Но към този нов свят само такива ще имат достъп, които още тук чрез вяра в Исус Христос са получили опрощение на греховете. Приели са Го като свой личен Спасител и Изцелител от "скритата болест на сърцето" – греха и чрез това душата им е оздравяла. Те са мислили не само за телесното здраве, но и за това на душата.

Спасение и здраве

Да бъдеш спасен е повече от това да си здрав. Здравето е много ценно нещо, но не е най-висшето благо. Съществуващата у нас склонност да вършим зло е която ни отделя от Бога. Бог иска да ни излекува от тази склонност. Кое има предимство, когато трябва да избираме – телесното благополучие или вечен живот при Бога? Ще прибавим, още по-щастлив е онзи, който има и двете.

Ридинг/Щутгарт (idea) Библията се превежда на все повече езици. Миналата година цялото Писание (Старият и Новият завет) беше представено на 475 езика. Това са шест повече, отколкото през 2010 г., както съобщи Световната асоциация на библейските общества в Ридинг, близо до Лондон. 145-те национални асоциации членки издават Библии на 326 езика.

Рейтинг на 10-те най-издавани книги в света за последните 50 години

Американецът Джон Чъмпън събрал и систематизирал данните за продажбата на книгите за последния половин век.

“Десетте най-четени книги” представя на вниманието количеството напечатани и продадени книги (в милиони екземпляри) за последните 50 години. За нагледност на дадената информация художникът и дизайнер Джаред Фенинг създаде плакат с нагледна инфографика.

Данните, представени на тази графика не са много пълни – анализирани са основно само данните по продажба на книгите принадлежащи на европейската култура. Например в списъка не е попаднал коранът.

Ето списъкът:

Библия - 3900 милиона

Мао Цзе Дун, *Цитати* – 820 млн

Джоан Роулинг, *Хари Потър* - 400 млн

Джон Толкин, *Властелинът на пръстените* - 103 млн

Паулу Коелю, *Алхимия* – 65 млн

Дън Браун, *Шифърът на Леонардо* – 57 млн

Стефани Майър, *Здрач* – 43 млн

Маргарет Мичъл, *Отнесени от вихъра* – 33 млн

Наполеон Хил, *Мисли и забогатявай* - 30 млн

Ане Франк, *Дневникът на Ане Франк* – 27 млн

първото извън библейско свидетелство от времето на първия храм за съществуването на град Витлеем в Юдейското царство. В Библията Витлеем се споменава за първи път като място, където е умряла родоначалничката Рахил (Битие 35:19; 48:7). По-късно Витлеем е централното място за библейската книга Рут. Занимаващото се със земеделие селище накрая придобива значение, тъй като там младото овчарче Давид беше помазано за цар.

Йосиф Бейтс, един от адвентните пионери, бил изпратен в Батъл Крик, за да каже историята за съботата. Когато пристигнал там, той не знаел откъде да започне. Помолвил се. Единственият GPS бил молитвата и той получил посока от Бога. Отишъл в пощенската станция и попитал началника кой е най-честният човек в този град. Началникът искал да бъде сигурен, че е разбрал въпроса и го повторил. След това казал: “Искате да кажете Дейвид Хюит?” Бейтс излязъл от пощата и попитал първия срещнат – един млад човек – къде живее г-н Дейвид Хюит. Той казал: “Искате да кажете честният човек?” Младото поколение го познавало като един честен човек. Старото поколение също го познавало като честен. И той станал първият, който започнал да освещава съботата в Батъл Крик. По-късно този град станал централата на църквата на адвентистите. Когато е трябвало да се реши въпроса за наименованието на църквата, били са предложени различни наименования. Името, което е било възприето - “Адвентисти от седмия ден”, е било предложено от Дейвид Хюит.

Една обръщеница в едно събрание на Муди се приближила при него с думите: “Господин Муди, чудесно се чувствах тук. Ако бих знаела как да запазя в себе си това чувство на блажена близост до моя Господ, което изпитвам в събранието, бих била най-щастливият човек на света.

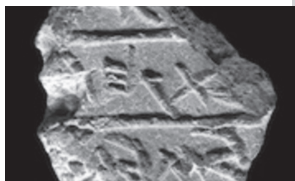
Муди я погледнал и казал: “Сестро, ще ти кажа как да постигнеш това. Всеки ден прекарвай по 15 минути в разговор с Бога чрез молитва. Други 15 минути отделяй всеки ден, за да говори Господ на теб чрез Словото Си, и още други 15 минути всеки ден прекарвай в разговор с хората за Бог, и тогава ще чувстваш същото блажено чувство на близост с Господ, каквото чувстваш тук.”

Световно известният изобретател Томас Едисон (1848 – 1931) имал фина религиозна душа. Когато веднъж се изкачил на Айфеловата кула в Париж, той вписал в златната книга следните слова: “На господин Айфел, на инженера, на смелия майстор на огромното изключително майсторско произведение на модерното инженерно изкуство посвещава тези слова един мъж, който изпитва най-голяма почит и най-голямо удивление пред всички инженери, особено пред най-великия между тях – Бог.”

Айнщайн поставил на кардинал Фаулхабер въпроса, какво би направил той, ако математиката докаже, че няма Бог. Фаулхабер отговорил, че ще чака търпеливо, докато Айнщайн намери грешката си в пресмятането.

Най-старото археологическо указание за Витлеем

Ерусалим (inn) - Археолози намериха най-древното извън библейско указание за съществуването на град Витлеем в Юдейското царство. То беше открито при разкопки в така наречения Давидов град южно от Стария град на Ерусалим. Върху един печат, парче глина, който се е използвал за подпечатване на даден документ или обект, с диаметър 1,5 см има със староеврейски шрифт един под друг следните изрази BiScherat (в седма), “Beit Lechem” (Витлеем) и (отчасти отчупен) “Le Melach” (на царя). Несъмнено находката може да бъде датирана към времето на първия храм.

Директорът на разкопките, Ели Шукрун, от израелската служба за старините счита, че печатът е във връзка с даване на данък, който е бил изпратен от град “Витлеем” “за царя” в Ерусалим в тази “седма” година от неговото управление. Не е ясно дали се касае за някой от юдейските царе Езекия, Манасия или Йосия.

Във всеки случай археологът счита “чиновническия печат” като едно свидетелство за данъчната система в Юдейското царство през 8 и 7 столетие преди Христос. Тогава данъците са се плащали в сребро и селскостопански продукти, вино или зърнени храни, на царския двор в Ерусалим. Шукрун подчертава, че това парче печена глина е

Три екипажа - три типа през призмата на трагедията на "Титаник"

Първият тип виждаме в екипажа на "Титаник". Тези хора са били най-добрите работници в британския търговски флот. Не е имало по-умен, опитно обучен морски капитан в империята от Едуард Смит. Да прибавим към всичко това и писаното за него: "Нито един нещастен случай по море" и имаме това, което се нарича непотопяем екипаж на непотопяем съд. Всъщност тези характеристики вероятно са били главните фактори, способстващи за гибелта на този кораб. Всичко това породило гордост и самонадеяност, което поражда безгрижие, което рано или късно води до трагедия.

Екипажът на "Титаник" никога не бил провел съответното обучение за работа с лодките. Не са имали план как да съблюдават ред, да придружават пасажерите до лодките. Екипажът даже не е знаел как да ги спусне във водата. Всичко трябвало да го учат, когато

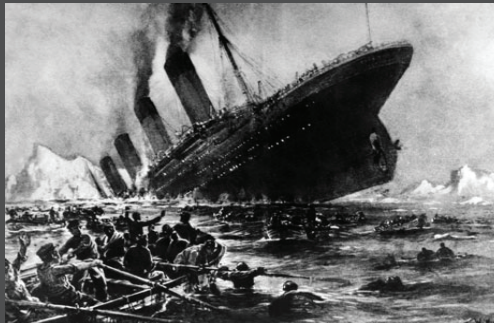

Капитан Смит

корабът потъвал под краката им. Не взели нито червени сигнални ракети за известяване в бедствие. Счели, че просто не са им нужни. Очевидно, че всичко това способствало за още повече човешки жертви. Много лодки били спуснати запълнени едва частично, една – само с дванайсет души на борда, в това време, когато стотици били задържани от екипажа под палубата. Събитията в тази фатална нощ върхлетели целия кораб неочаквано и те скъпо заплатили за това.

Господ ни увещава да познаваме знаменията на времето и да не заспиваме във време, когато трябва да бдим на поста. Пророците ни призовават към приготовление. Господ ни дава знаци по земята и небето. Той тръби с тръбата Си и ние трябва да Го слушаме.

Всеки велик Божи мъж е бил успешен само след като е преминал огъня на падението и поражението. Макар и това да е непопулярно учение, Писанието многократно свидетелства

за него. Много старейшини и отци на вярата не са се доверявали на човек, докато той не е получил своето "окуцване" (Битие 32:24-31). Би било разумно за нас и много по-безопасно, ако следвахме техния пример. Александър Солженицин казва: "Не учи ли ни самата биология, че постоянното благополучие не се оказва полезно за всяко живо същество?" Постоянното благополучие може да отвори вратата за най-опасния враг – самодоволството. С какво друго може да се обясни фактът, че екипажът на "Титаник" получил 6 предупреждения за това, че точно по техния курс се намира айсберг, но корабът дори не забавил ход?

Библията е най-честна по въпроса за падението и грешките даже на най-великите герои. Ето какво ни казва това. Трябва да "внимаваме, когато мислим, че стоим, да не би да паднем". Дори и най-великите хора на вярата са правили грешки и са търпели поражения. Дори на апостол Павел можа "Сатана да попречи" (1 Солун. 2:18). Когато слушам някои да се хвалят, че никога не са се заблуждавали или не са направили големи грешки, това не укрепва доверието ми в тях, защото забелязвам, че такава хвалба ги отслабва. Ако човек никога не е бил раняван, то най-вероятно не е бил в тази битка и скоро той не само че ще бъде ранен, но и ще погине, както става с екипажа на "Титаник".

Имало е още два други кораба, които са изиграли значителна роля в драмата с крушението на "Титаник". "Калифорниън" и "Карпатия". Капитаните на тези кораби представляват забележителни представители на два други типа хора.

Капитанът на "Калифорниън", Стенли Лоурд, бил човек, който очевидно се е научил на нещо от своите

успехи и неудачи. Той бил сдържан и предпазлив, дори прекалено предпазлив. Реалността на живота може да ни застави да действаме по такъв начин, когато се страхуваме да не би да претърпим неуспех и този страх всява в нас постоянна нерешителност. Прекалената предпазливост е така убийствена, както прекалената увереност. Това се доказало в случая с "Титаник". Когато капитанът на "Калифорниън" Лоурд чул за айсбери по неговия път, забавил хода. Когато видял ледовете, той заповядал да спрат кораба, а след това зачакал разсъмването. Неговият радист започнал да предупреждава другите кораби в зоната на опасността. В 19,30 ч. неговото предупреждение било прието от "Титаник".

Северната част на Атлантическия океан, която обикновено е бурна, тази нощ била невероятно спокойна. Не един офицер забелязал, че никога не е виждал океана в такова спокойно състояние. Старшият помощник на "Титаник" казал при разпита: "Всичко беше против нас." Това спокойствие трябва да е завладяло екипажа на "Калифорниън". Техният дежурен на мостика видял приближаващия се "Титаник" на няколко мили от тях. След това видял как корабът спрял във водата. Отначало мислили, че корабът предприема предохранителни мерки срещу ледовете, както и "Калифорниън". След това от борда на "Титаник" започнали да стрелят във въздуха няколко минути със сигнални ракети, което в морето всякога означава сигнал за бедствие. На това те дали рационално обяснение, позовавайки се на това, че това сигурно е сигнал, предназначен за кораба на друга компания, който те не видели. Дори не се погрижили за това да събудят радиста и да видят дали може да се свърже с "Титаник". След това видели как корабът изчезва, казвайки си един на друг, че корабът е заминал, тогава, когато всъщност той потънал. Ако "Калифорниън" е отговорил на първия сигнал за бедствие, той би могъл да спаси всички загиващи хора.

Сантименталното отношение на екипажа на "Калифорниън" е учудващо, както и поведението на много църковни членове днес. Когато наста-

не последният съд и бъде разказана заключителната история, ще се учудим колко много хора има, които са имали възможност да спасят души, но вместо това са спали през цялата нощ, както направил капитанът на "Калифорниън", тогава, когато имал възможност да направи толкова много. Рационализмът – този популярен параван, зад който се крие страхливостта. Възможно ли е толкова да са се страхували от леда, че са решили да се успокояват един друг с доводи, в които е невъзможно да се повярва и да не реагират на явната катастрофа? Задаваме ли си подобен въпрос? В това време, когато нашият свят потъва, ще спим ли ние или ще станем и вземем мерки? "А колкото за страхливите, невярващите, мръсните, убийците, блудниците, чародейците, идолопоклонниците и всичките лъжци – тяхната участ ще бъде в езерото, което гори с огън и жупел. Това е втората смърт." (Откр. 21:8)

Страхливите стоят на това място наравно с убийците, тъй като техните действия (или бездействия) често довеждат до смърт други, на които биха могли да помогнат, както е могло да се помогне на тези, които са били на борда на "Титаник". Ние християните можем да се скрием и спасим живота си във време на бедствие, но с тези действия можем лесно да погубим себе си завинаги. Ако се страхуваме и се стремим да спасим своя живот, то ние ще го изгубим, както и предупреди Господ. Само изгубвайки своя живот, можем да го спечелим. В Божието царство няма място за страхливци.

"Людете, които познават своя Бог, ще се укрепят и ще вършат подвизи." (Дан. 11:32)

Третият кораб в съдбоносната трагедия през тази нощ бил "Карпатия", чийто капитан бил Артур Рострон. Той бил известен с голямата си решителност и способност да вдъхновява подчинените си. Той се явява забележителен пример на този тип хора, които Господ приготвя за този ден. Рострон бил благочестив човек, посветил се на молитва. В 00,35 ч. през нощта радистът на "Карпатия" се втурнал в каютата му, рапортувайки, че "Титаник" се е натъкнал на айсберг. Рострон отреагирал в своя стил. Ментално заповядал да завият и да дадат пълен напред, след което попитал радиста уверен ли е в точността на своя рапорт. Това е в поразителен контраст с това, което направили на "Калифорниън".

След това Рострон изявил истински приготвен ум. Той обмислил всичко и се погрижил за всяка подробност.

Разпоредил английският лекар да работи в столовата на първа класа, италианският лекар – в столовата на втора класа, унгарският лекар – в столовата на трета класа, използвайки напълно цялото оборудване и снабдяване, необходимо за болните и ранените. Поставил свои помощници в разните коридори, заповядвайки им да записват имената на всички останали живи от "Титаник", за да ги предадат по радиото. Приготовили предпазни колани и седалища за ранените. По страните на кораба били закрепени лодките заедно с въжета и моряшки възли за поемане на хората. Всички врати към коридорите били отворени. След това назначил специални помощници, които да се грижат за неговите досегашни пасажери.

Капитанът и офицерите на „Карпатия“

Всички свободни ръце били заети в приготвяне на кафе, супа и провизии. След това капитанът използвал всички офицерски каюти, стаи за пушене, библиотеки и т. н. като каюти, където настанил останалите живи от бедствието. При пасажерите били изпратени служители, за да ги уверят и им обяснят причината за тази активност и за да бъдат спокойни.

След това Рострон започнал да решава най-главния проблем – как да избегне сблъсък с айсбергите. На пълен ход той минал през онази зона, която спряла "Титаник". Този смел човек не можел и да помисли за намаляване на скоростта, но взел всички мерки, за да намали риска за своя кораб и пасажерите. Поставил още един човек на наблюдателния пост, поставил още двама при носа, по един на дясното и един на лявото крило на мостика и сам застанал с тях. Неговият втори помощник, Джеймс Бисет,

забелязал, че след това капитанът взел последната мярка, която считал за най-важна. Рострон се помолил.

В 02,45 ч. сутринта Бисет видял първия айсберг. Заобиколили го и продължили напред. През следващите два часа те ловко избегнали пет други айсберга. В 04,00 ч. достигнали последното положение, което заел "Титаник" и започнали да прибират спасителните лодки. Когато се издигнало слънцето, пред очите им се представила невероятна картина: навсякъде до самия хоризонт се виждали множество айсберги. Въпреки всичките предприети от екипажа предпазни мерки, се видяло, че "Карпатия" е заобиколила голямо количество айсберги, дори без да ги забележи. Никой, освен нейният благочестив

капитан, не можел да разбере как им се е удало да се разминат.

Трудното спасяване на останалите живи било извършено с такъв ред и дисциплина, че всички хора били спокойни. Пожертвувателният дух на екипажа се предал и на пасажерите на "Карпатия". Тези от първа и втора класа отдали своите каюти на претърпелите бедствие от "Титаник", другите помагали с каквото могли. Тази нощ, която била една от най-мрачните нощи, когато нещо се е случило в морето, капитанът на "Карпатия", неговият екипаж и пасажерите стоели подобно на ярки светила на себеотрицание, храброст и героизъм. Те са пример за това, към което Господ ни е призовал да бъдем във време на трагичната нощ и кризата, която връхлита земята. Нека да не спим, както други са спали, и да не се залъгваме със спокойствието на морето, нека бъдем подготвени!

Дай ми чисто сърце, за да мога да виждам Тебе,
смирено сърце, за да мога да чувам Тебе,
сърце, изпълнено с любов, за да мога да служа на Тебе,
сърце, изпълнено с вяра, за да мога да живея за Тебе.